

1. புதிய நூற்றாண்டில் மக்கள் சீனம்
-ஜி.ராமகிருஷ்ணன் 3
2. விஷம பிரச்சாரம் + கடுமையான அராஜகம்
= அரசியல் அதிகாரம்
-டி.லெட்சுமணன் 12
3. மாவீரன் சுதேவ்
-எஸ்.ஏ.பெருமாள் 24
- 4 இருபத்தி ஒன்றாம் நூற்றாண்டின்
நுழைவு வாயிலில் உலக முதலாளித்துவம்
- பாலு 42
- 5 கணினி
-ராமச்சந்திர வைத்தியநாத் 52
6. சும்பமேளா ஒரு வெளிப்பகட்டு
- ஜகதீஷ்பன்வார் 56

சந்தா விபரம்:

தனிப் பிரதி	ரூ.	5.00
மொத சந்தா	ரூ.	30.00
ஆண்டு சந்தா	ரூ.	55.00

5 பிரதிகளுக்குமேல் ஏஜென்சி வழங்கப்படும்.
25 சத கமிசன் உண்டு

தொடர்புகொள்வதேண்டிய முகவரி:

மார்க்சிஸ்ட் மாத இதழ்

6/16, புறவறிச்சாலை, மதுரை - 625 018

Ph: 661769 Fax: 0452 - 660070

E-Mail : theekati@md3.vsnl.net.in &

theekkathir@vsnl.com

புதிய நூற்றாண்டில் மக்கள் சீனம்

ஜி.ராமகிருஷ்ணன்

இருபத்தியோராம் நூற்றாண்டில் முதல் பத்து ஆண்டுகளில் என்ன செய்ய வேண்டும், இருபது ஆண்டுகளில் என்ன செய்ய வேண்டும் என்ற எதிர்கால இலக்கோடு இன்றைய சீனம் புத்தாயிரம் ஆண்டில் அடியெடுத்து வைத்துள்ளது.

சீன அரசு கடந்த 20 ஆண்டுகளில் கடைப்பிடித்து வரும் கொள்கை, எதிர்கால பொருளாதார திட்டம், சோசலிச பொருளாதாரமா! சந்தைப் பொருளாதாரமா! என்ற கேள்வி எழுப்பப்படுகிறது. சீன அரசு அமுலாக்கி வரும் பொருளாதார கொள்கை, சாதனைகள், பிரச்சனைகள் இவைகளை பரிசீலிப்பதே இக்கட்டுரையின் நோக்கம்.

1949ம் ஆண்டு சீனா விடுதலை பெற்றபொழுது புரட்சிக்கு துரோகம் இழைத்து விட்டு தைவானுக்கு ஓடிவிட்ட கோமின்டாங் கட்சித் தலைவர் சியாங்கே ஷேக், "உலகத்திலேயே அதிகமான மக்கள்தொகையைக் கொண்ட, சுமார் 60 கோடி மக்களுக்கு உணவளிக்க முடியாமல் திணறி கம்யூனிஸ்ட் கட்சி ஆட்சியில் இருந்து விரட்டப்படும்" என கூறினான். ஒரு நூற்றாண்டிற்குமேலாக அந்நிய ஏகாதிபத்திய நாடுகளின் சுரண்டலுக்கு ஆளான, மிகவும் பின்தங்கிய நாடான சீனா விடுதலை அடைந்த 50 ஆண்டுகளுக்குப்பிறகு பிரமிக்கத்தக்க பொருளாதார வளர்ச்சியடைந்துள்ளது. சியாங் ஷேக்கின் கூற்றையும், "தைவான்தான் உண்மையான சீனம்" என மக்கள் சீனத்தை அங்கீகரிக்க மறுத்துவந்த அமெரிக்க ஏகாதிபத்தியத்தின் கொள்கையையும் முறியடித்து சீனம் இன்று பொருளாதாரத்தில் குறிப்பிடத்தக்க வளர்ச்சியைப் பெற்றுள்ளது.

சீன கம்யூனிஸ்ட் கட்சி தலைமையில் நடைபெற்ற புரட்சி வெற்றிபெற்று 1949 அக்டோபர் 1 அன்று மக்கள் சீன குடியரசு மலர்ந்தது.

நிலவிநியோகம், அனைவருக்கும் கல்வி, அடிப்படையான மருத்துவ வசதி, பொதுச்சுகாதாரம், பொதுத்துறையை அடிப்படையாகக் கொண்ட தொழில் வளர்ச்சி, கம்யூன் அமைப்புகளைக் கொண்ட விவசாயம் இதுதான் புரட்சிக்குப்பிறகு சீன

அரசு கடைப்பிடித்த கொள்கை, இதன் அடிப்படையில் ஐந்தாண்டுத் திட்டங்கள் அமுலாக்கப்பட்டன.

முதல் 30 ஆண்டுகளில் சீனா அனைத்துப்பகுதி மக்களுக்கும் உணவு விநியோகம் செய்ய பொது விநியோக முறையை நடைமுறைப்படுத்தியது; ஒவ்வொரு சீன குடும்பத்துக்கும் தேவையான உணவுப்பொருளை ஓரளவுக்கு உத்தரவாதம் செய்தது; மனித வளமேம்பாட்டில் (கல்வி, சுகாதாரம், வாழ்நாள் ஆண்டு, இறப்பு சதவிகிதம் குறைப்பு போன்றவை) முன்னேற்றம் கண்டது; சாகுபடி செய்ய தகுதியுள்ள குறைவான நிலம், அதிகமான மக்கள்தொகை என்ற பாதகமான சூழ்நிலைமையிலும் கூட்டு உடமை முறையில் சிறந்த நீர்ப்பாசன திட்டத்தின் மூலம் உணவு உற்பத்தியை குறிப்பிடத்தக்க அளவு பெருக்கியது. இவைகள் எல்லாம் முதல் 30 ஆண்டுகளில் சீனம் அடைந்த வளர்ச்சியாகும்.

பல துறைகளில் முன்னேற்றம் ஏற்பட்டிருப்பினும் வளர்ச்சி அடைந்த நாடுகளோடு ஒப்பிடுகின்றபொழுது 1978ம் ஆண்டுவரை சீனா விவசாயத் துறையிலும், தொழில்துறையிலும் தொழில்நுட்ப ரீதியில் பின்தங்கியே இருந்தது.

1949 முதல் 1978ம் ஆண்டு வரையிலான பொருளாதார கொள்கையை சீன கட்சியின் மத்தியக்குழு பரிசீலனை செய்தது. சீனா இன்னும் சோசலிசத்தின் துவக்க கட்டத்திலேயே உள்ளது; இந்நிலை இன்னும் நீண்டகாலத்திற்கு நீடிக்கும். இந்த எதார்த்தநிலைமையை கணக்கில் கொண்டுதான் பொருளாதார கொள்கைகளை உருவாக்க வேண்டுமென்று 1978ம் ஆண்டு சீன கம்யூனிஸ்ட் கட்சி முடிவு செய்தது. பொருளாதார வளர்ச்சிக்கு திட்டமிடுவதுதான் சீன அரசின் மையமான கடமை என முடிவு செய்யப்பட்டது. இதனடிப்படையில் பொருளாதார கொள்கையில் சில சீர்திருத்தங்களை கொண்டுவந்தது.

புதிய கொள்கையின் முக்கிய அம்சங்கள்

கிராமப்புறங்களில் அதுவரையில் (1978) இருந்த கம்யூன் முறையை மாற்றி (நிலங்களை தனியார் உடமைக்கு கொண்டு செல்லாமல்) விவசாயிகளுக்கு சாகுபடி செய்வதற்காக ஒப்பந்தமுறையில் (House hold contract responsible system) கொடுக்கப்பட்டன. இந்த ஒப்பந்த முறையை ஒரு ஒருங்கிணைந்த நிர்வாகம் பராமரிப்பது, விவசாயிகள் தங்கள் வீடுகளைச் சுற்றியுள்ள நிலங்களிலும் சொந்த சாகுபடி செய்யலாம்.

- கிராமப்புறங்களில் நகரீய தொழில்மையங்கள் (TOWNSHIP ENTERPRISES) உருவாக்கப்பட்டன. இந்த தொழில்களில் கிராமப்புரத்திலுள்ள உழைப்பாளி

களுக்கு (விவசாயத்தைத்தவிர). வேலை செய்யும் வாய்ப்பு கிடைத்தது. கிராமப்புற மக்களின் வாழ்க்கைதரமும் இதன் மூலம் உயரும். மேலும் கிராமப் புறமும் நவீன வளர்ச்சியை எட்ட முடியும். இது ஒட்டுமொத்த தொழில் மற்றும் பொருளாதார வளர்ச்சிக்கு உதவேகூடும்.

- நான்கு சிறப்பு தொழில் மையங்கள் - ஷென்ஷென், சுகாய், ஷாண்டு மற்றும் ஜியான்மென் ஆகிய நகரங்களில் உருவாக்கப்பட்டன. இம்மையங்களில் வெளிநாட்டு மூலதனத்தைக்கொண்ட தொழில்கள் துவக்குவது, வெளிநாட்டு தொழில்நுட்பத்தை பயன்படுத்துவது, மேலும் வெளிநாட்டு தொழில் நிர்வாக முறையையும் பயன்படுத்தி சோசலிச பொருளாதாரத்தை முன்னெடுத்துச் செல்வது.
- பின்னர் யாங்ட்சி சுற்றுப்பகுதி, முத்து ஆற்றுப்பகுதி என 12க்கும் மேற்பட்ட கடற்கரையோர நகரங்களிலும் இதைப்போன்ற தொழில்மையங்கள் உருவாக்கப்பட்டன. மேலும் ஹியானன் என்ற தீவு ஒரு தனி மாதிரிமாக்கப் பட்டு சிறப்பு தொழில் மையமாக்கப்பட்டது.
- சீன நிலைமைக்கேற்ற சோசலிசம் (Socialism with Chinese characteristics) என்பதுதான் 1978ல் உருவாக்கப்பட்ட கொள்கை. இதில் பொதுத்துறை, தனியார்துறை, ஒப்பந்த முறையிலான விவசாயம் போன்ற பல வடிவங்களில் உற்பத்திமுறை இருக்கும். இருப்பினும் பொதுத்துறையே சீனப் பொருளாதாரத் தில் மேலாதிக்கமுடையதாகவும் சீனப் பொருளாதாரத்தின் முதுகெலும்பாகவும் நீடிக்கும்.
- இந்த புதிய கொள்கையின் மூலம் பின்தங்கிய சீன நாட்டை வளமிக்க, பலமான, ஜனநாயக ரீதியிலான, கலாச்சார ரீதியில் முன்னேறியதாக, நவீன சோசலிச நாடாக மாற்றுவதே புதிய கொள்கையின் நோக்கம்.

1978ம் ஆண்டு சீன கம்யூனிஸ்ட் கட்சியும், அரசும் உருவாக்கிய புதிய கொள்கையின் அமுலாக்கத்தை 1982ல் நடைபெற்ற 12வது கட்சி காங்கிரஸ் பரிசீலனை செய்து புதிய இலக்குகளை தீர்மானித்தது. 12வது சீன கட்சி காங்கிரசை துவக்கிவைத்து உரையாற்றிய தோழர் டெங்சியோபிங் கீழ்க் கண்டவாறு கூறினார்:

"சீன நாட்டில் உள்ள எதார்த்த நிலைமைகளை கணக்கில் கொண்டு நவீனமயமாக்கும் திட்டத்தை அமுலாக்கி வேண்டும். புரட்சியிலும், பொருளாதார கட்டுமானத்திலும் மற்ற நாடுகளிடம்

இருந்து கற்றுக்கொள்ள வேண்டும்; அவர்களுடைய அனுபவத்தையும் கவனத்தில்கொள்ள வேண்டும். அதேநேரத்தில் மற்ற நாடுகளின் அனுபவத்தையும், மாடல்களையும் இயந்திர ரீதியாக காப்பி அடிப்பது நமது முன்னேற்றத்திற்கு உதவி செய்யாது. இதில் கடந்தகாலத்தில் நாம் படிப்பினைகளை பெற்றிருக்கிறோம். மார்க்சிய தத்துவத்தின் பொதுவான அம்சத்தையும் சீனத்தின் எதார்த்த நிலைமையையும் கவனத்தில்கொண்டு சீன மண்ணிற்கேற்ற சோசலிசத்தை கட்டுவதே நமது நோக்கம்".

1978ம் ஆண்டு டிசம்பரிலிருந்து 1982 செப்டம்பர் வரையிலான புதிய கொள்கை உருவாக்கத்தை பரிசீலித்த 12வது கட்சி காங்கிரஸ் பொருளாதார வளர்ச்சிக்கான எதிர்கால இலக்கை தீர்மானித்தது.

2000 ஆண்டிற்குள் தொழில்மற்றும் விவசாய உற்பத்தியை மூன்று மடங்காக உயர்த்துவது. 1980ல் 71000 கோடி யுவானாக உள்ள தொழில், விவசாய உற்பத்தியை 2000த்தில் 2,80,000 கோடி யுவானாக உயர்த்துவது. இதன் மூலம் சீனத்தின் மொத்த தேசிய வருமானத்தை உலக முன்னேறிய நாடுகளின் வருமானத்தோடு ஒப்பிடக்கூடிய அளவுக்கு உயர்த்துவது. இதன் மூலம் சீன பொருளாதாரம் முழுவதும் நவீனமயமாகும். இது சீன நாட்டு கிராமப்புற, நகர்ப்புற மக்களின் வாழ்க்கைத்தரத்தை பொருளாதார ரீதியிலும், கலாச்சார ரீதியிலும் உயர்த்தும். (ஒரு யுவான் என்பது சுமாராக இந்திய நாணயம் ரூ. 4.75க்கு சமம்).

மேற்கண்ட வளர்ச்சியை அடைய விவசாயத்தை, தொழிலை நவீனப்படுத்துவதற்கு எரிசக்தி, போக்குவரத்து, கல்வி, விஞ்ஞான தொழில்நுட்பம், தொலை பேசி போன்ற பல்வேறு துறைகளில் முன்னேற்றத்தை உருவாக்க வேண்டும்

பொருளாதாரத்தை நவீனப்படுத்துவது என்பது விஞ்ஞான தொழில்நுட்பத்தை நவீனப்படுத்துவதோடு இணைந்தது. இதற்கும் திட்டமிட வேண்டும்.

மேற்கண்ட புதிய இலக்குகளை அடைவதில் சீன கம்யூனிஸ்டுகளின் முன்னால் உள்ள பொதுவான கடமைகளை 12வது கட்சி காங்கிரஸ் கீழ்க்கண்டவாறு தீர்மானித்தது.

"நாட்டு முன்னேற்றத்திற்காக உழைத்திட, படிப்படியாக சுயமாக வளர்ந்திட, தொழில்களையும், விவசாயத்தையும் நவீனப்படுத்திட, பாதுகாப்புத்துறையையும், விஞ்ஞானதொழில்நுட்பத்தையும் நவீனமாக்கிட அனைத்து தேசிய இன மக்களின்

ஒற்றுமையை உருவாக்கி சீனத்தை கலாச்சார ரீதியில் வளர்ச்சிபெற்ற நாடாக உருவாக்க வேண்டும்.

1978ம் ஆண்டு துவக்கிய பொருளாதார கொள்கைகளும் 1982ல் 12வது கட்சி காங்கிரசில் தீர்மானித்த இலக்குகளும் கடந்த 20 ஆண்டுகளில் சீன நாட்டை வளம் பொருந்திய நாடாக உயர்த்தியுள்ளது என்பதை கீழ்க்கண்ட புள்ளி விபரங்களில் இருந்து அறியலாம்.

- மொத்த உற்பத்தியை 2000ம் ஆண்டிற்குள் 3 மடங்காக உயர்த்த வேண்டுமென்ற இலக்கை குறிப்பிட்ட காலத்திற்கு முன்னதாகவே சாதித்து விட்டார்கள். 1980ல் 710 பில்லியன் யுவானாக இருந்த தேசிய ஒட்டுமொத்த உற்பத்தி 1997ல் 5-6 மடங்காக உயர்ந்துள்ளது. 1997ல் மொத்த உற்பத்தி (GDP) 7477.2 பில்லியன் யுவானாக உயர்ந்துள்ளது.
- 1991ல் சீனா உலகநாடுகளோடு ஒப்பிடுகிறபொழுது (Size of the Economy) 10வது இடத்தில் இருந்தது. தற்பொழுது அமெரிக்கா, ஐப்பான், ஜெர்மனி, பிரான்ஸ், இத்தாலி, பிரிட்டன், ஆகிய நாடுகளுக்கு அடுத்ததாக ஏழாவது இடத்திற்கு உயர்ந்துள்ளது.
- அமெரிக்கா - 7819-3 பில்லியன் டாலர், ஐப்பான் 4223 பில்லியன், ஜெர்மனி 2115.4 பில்லியன், பிரான்ஸ் 1393.8 பில்லியன், பிரிட்டன் 1278.4 பில்லியன், இத்தாலி 1146.2 பில்லியன், சீனா 902 பில்லியன்.
- உணவுப்பொருள், பருத்தி, உருக்கு, நிலக்கரி, சமையல் எண்ணெய், இறைச்சி, முட்டை, காட்டன் துணி, சிமெண்ட், தொலைக்காட்சி, செட்டுகள் ஆகிய உற்பத்தியில் சீனா முதலிடத்தில் உள்ளது.
- ஒட்டுமொத்த உற்பத்தி மட்டுமல்ல மக்களின் வாழ்க்கைத்தரமும் கடந்த 20 ஆண்டுகளில் குறிப்பிடத்தக்க அளவுக்கு உயர்ந்துள்ளது.

உற்பத்தியிலும், வாழ்க்கைத்தரத்திலும் இந்தியா - சீனா ஒரு ஒப்பீடு. புள்ளி விவரம் கீழே கொடுக்கப்பட்டுள்ளது.

இந்திய - சீன பொருளாதார வளர்ச்சி - 1949 - 1998

பொருட்கள்	அளவு	இந்தியா			சீனா	
		1950-51	97-98	1949	78	97
1. உணவுப் பொருட்கள்	பில்லியன் டன்ஸ்	50.80	193.10	113.18	304.77	492.50
2. உருக்கு	"	1.00	23.20	0.16	31.78	107.57

"கம்ப்யூன் முறை ரத்து செய்யப்பட்டு ஒப்பந்தமுறையில் சாகுபடிக்கு விவசாயிகளுக்கு நிலம் அளிக்கும் முறை அமுலுக்குவந்த பிறகு உழைத்தாலும், உழைக்கவில்லை என்றாலும் ஒரு கம்ப்யூனின் மொத்த வருமானத்தில் இருந்து குறிப்பிட்ட பங்கை பெற்றுக்கொள்ளும் முறை முடிவுக்கு வந்து விட்டது. இதன் மூலம் விவசாயிகளின் முன் முயற்சி ஊக்குவிக்கப்பட்டுள்ளது. 1984ம் ஆண்டு வரை 18,39,79,000 விவசாய குடும்பங்கள் புதிய முறையில் விவசாயம் செய்து வருகின்றனர். சுமார் 96.6 சதம். கிராமப்புற விவசாய குடும்பங்கள் இந்த முறைக்குள் கொண்டுவரப்பட்டனர். 1984ம் ஆண்டு உணவு உற்பத்தியில் சீனா சாதனை படைத்துள்ளது. 1978ம் ஆண்டு 30.5 கோடி டன்னாக இருந்த உணவு உற்பத்தி 1984ல் 40.73 கோடி டன்னாக உயர்ந்தது. தனிநபர் உற்பத்தி விகிதம் 400 கிலோவாக உயர்ந்தது. இது சர்வதேச தரத்திற்கு சமமானது. புதிய கொள்கை துவக்கிய ஆறு ஆண்டுகளில் (1978-84) உணவு உற்பத்தியில் சீனத்தில் ஏற்பட்ட முன்னேற்றம் உலக கவனத்தை ஈர்த்தது".

1978ல் உணவு உற்பத்தி 30.47 கோடி டன்னாக இருந்தது. இது 1997ல் 49.25 கோடி டன்னாக உயர்ந்துள்ளது குறிப்பிடத்தக்கது. 21ம் நூற்றாண்டின் துவக்கத்தில் மேலும் உற்பத்தியை உயர்த்த அரசு முடிவு எடுத்துள்ளது.

விவசாய முறையை நவீனமயமாக்க விஞ்ஞான தொழில்நுட்பத்தை பயன்படுத்த வேண்டும் என சீன அரசு வலியுறுத்தி வருகிறது. இதற்காக 1985ம் ஆண்டு விஞ்ஞான தொழில்நுட்பத்துறை மறுசீரமைக்கப்பட்டது. விவசாயத்துறையில் தொழில்நுட்பத்தை வளர்க்க பல திட்டங்களை உருவாக்கி அமுலாக்கி வருகிறார்கள். விவசாயத்தில் உற்பத்தி திறன் உயர்வுக்கு விஞ்ஞான தொழில்நுட்பம் முக்கிய பங்காற்றவேண்டும் என அரசு முடிவு செய்துள்ளது.

கிராமப்புறங்களில் நகரீய தொழில்மையங்கள் (TOWNSHIP ENTERPRISES) துவக்கப்பட்டன. கிராமப்புறங்களில் உபரியாக உள்ள கிராமப்புற உழைப்பாளி மக்கள் இந்த நகரீய தொழில்மையங்களில் வேலை செய்கிறார்கள். நகரீய தொழில்மையங்களால் வேலை வாய்ப்பும் கிடைக்கிறது. அதே நேரத்தில் விவசாயம் - தொழில் என ஒரு ஒருங்கிணைந்த கிராமப்புற வளர்ச்சிக்கும் இது வழிவகுக்கிறது.

பொருளாதார வளர்ச்சிக்கு விவசாயத்தை அடிப்படையாக வைத்து பொருளாதார கட்டமைப்பை வளர்ப்பது, பலப்படுத்துவது ஆகியன குறித்து 1997ல் நடைபெற்ற சீன கம்ப்யூனிஸ்ட் கட்சியின் 15வது காங்கிரஸ் கீழ்க்கண்டவாறு கூறுகிறது:

"பொருளாதார வளர்ச்சித் திட்டத்தில் விவசாயத்திற்கு முன்னுரிமை கொடுப்பது தொடரவேண்டும். விவசாயத்திலும், கிராமப்புற பெருளாதாரத்திலும் முன்னேற்றம் ஏற்பட்டு இதன் மூலம் விவசாயிகளின் வருமானமும் அதிகரிக்க வேண்டும். இதற்கேற்ற கொள்கையை சீன கட்சி உறுதியாக அமுலாக்கிடவேண்டும். விஞ்ஞான தொழில்நுட்பத்தை அடிப்படையாக வைத்து விவசாயத்தில் முன்னேற்றத்தைக் காணவேண்டும். பாசனத்தில் தண்ணீரை விரயம் செய்யாமல் பாதுகாக்கக்கூடிய திட்டம் தேவை. இப்படிப்பட்ட நடைமுறையை கடைப்பிடிப்பதன்மூலம் தரமான, உணவு உற்பத்தியை காணவேண்டும். விவசாயத்துறையிலும் தொழில்துறை நிர்வாக முறையை அமுலாக்கி உற்பத்தி செய்யப்பட்ட உணவுப் பொருட்களை பதப்படுத்துதல் மற்றும் விற்பனை செய்தல் ஆகிய இரண்டு அம்சங்களுக்கும் ஒருங்கிணைக்கப்பட்ட ஒரு அணுகுமுறையை உருவாக்க வேண்டும். உற்பத்திக்கு விற்பனை உதவியாகவும், விற்பனைக்கு உற்பத்தி அடிப்படையாகவும் உள்ள ஒரு முறையை ஏற்படுத்த வேண்டும். விவசாய வளர்ச்சி, வனவளர்ச்சி, மீன் வளம், கால்நடை வளர்ச்சி, விவசாய குடும்பங்களின் வீடுகளைச் சுற்றியுள்ள இடங்களில் சாகுபடி போன்ற ஒருங்கிணைந்த வளர்ச்சித் திட்டத்தின் மூலம் கிராமப்புற பொருளாதாரத்தை வளர்க்க வேண்டும். இதனடிப்படையில் சிறுநகரங்களையும், நகரீய தொழில்மையங்களையும் பலப்படுத்தி விவசாய வளர்ச்சியையும், தொழில் வளர்ச்சியையும் ஒருங்கிணைக்க வேண்டும். சிறு நகரங்கள், மாநகரங்கள் திட்டமிட்ட முறையில் உருவாக்கப்படவேண்டும்".

மேற்கண்ட விவசாய கொள்கையின் அடிப்படையில் விஞ்ஞான தொழில்நுட்ப ரீதியில் சாகுபடி, பதப்படுத்துதல், விற்பனை செய்தல் ஆகிய பணிகள் நடைபெறுவது உற்பத்தியை பெருக்கியதோடு கிராமப்புற மக்களின் வாழ்க்கைத் தரத்தையும் குறிப்பிடத்தக்க அளவுக்கு உயர்த்தியுள்ளது. இது வேகமான தொழில் வளர்ச்சிக்கும் அடித்தளமாக அமைந்துள்ளது.

(அடுத்த இதழில் முடியும்)

விஷமப் பிரச்சாரம் + கடுமையான அராஜகம் = அரசியல் அதிகாரம்

—டி. இலட்சுமணன்

22.12.99 தேதியிட்ட நாளிதழ்களில் 'அல்மோடி' எனும் கிராமத்தில் ராமர் கோவில் கட்டுவதற்கான அடிக்கல்நாட்டு விழாவின் 'விஸ்வ இந்து பரிஷத்தம்', 'இந்து ஜார்கன் மஞ்சகம்' சேர்ந்து நடத்தியது பற்றியும், அதனால் கிறிஸ்தவ மக்களிடையே ஏற்பட்ட பதட்டநிலை பற்றியும், விரிவான செய்திகள் வந்தன. அன்றையதினம் இதுபற்றி நாடாளுமன்றத்திலும்கூட சர்ச்சை எழுப்பப்பட்டது.

ராமர் கோவில் கட்டுவதற்கான அடிக்கல் நாட்டுவிழாவின் பின்னணி பற்றியும், பொதுவாக இதுபோன்ற நடவடிக்கைகளில், மகுப்புமாத சக்திகளின் எதிர்கால சூட்டம் என்ன என்பது பற்றியும் விளக்கிடவே இந்தக் கட்டுரை எழுதப்பட்டுள்ளது.

சிறுபான்மை சமூகத்தினரான கிறிஸ்தவ மக்கள், திரும்பத் திரும்பத் தாக்குதல் களுக்கும், அச்சுறுத்தல்களுக்கும் ஆளாகி வருவது அதிகரித்தே வருகின்றன. அதிலும், மத்தியிலே பிஜேபி கூட்டாட்சி, மாநிலத்திலே பிஜேபி ஆட்சி என்றால் அது போன்ற மாநிலங்களில், சிறுபான்மையினர் இந்துத்துவ மதவெறியர்களால் அதிக பட்சமாகவே அல்லலப்படுத்தப்படுகிறார்கள். அண்மையில் குஜராத் மாநிலத்தில் நடந்த அநாகரீகமான - அநியாயமான செயல்பாடுகள் இவற்றை அறுதியிட்டுக் காட்டுகின்றன.

குஜராத் மாநிலத்தின் தென்பகுதியில், குரத் மாவட்டத்திற்குள் அடங்கிய "அல்மோடி" எனும் சிறிய கிராமம், ஆரவாரம் இல்லாத அமைதியான கிராமம்! இந்தியாவின் கவனத்தையே இப்போது ஈர்த்துவிட்டது. பிஜேபியின் வேஷத்தையும் அது அம்பலப்படுத்திவிட்டது!

அந்த கிராமத்தில் வாழும் மக்களில் 70 சதவீதத்தினர் கிறிஸ்தவ மக்கள். "கிறிஸ்தம்ஸ்" தினத்திற்காக எல்லா ஏற்பாடுகளிலும் அந்த மக்கள் ஈடுபட்டுக் கொண்டிருந்தபோது, விஸ்வ இந்து பரிஷத்தும், இந்து ஜார்கன் மஞ்சகம் இணைந்து அந்த கிராமத்தில் இராமர் கோவில் கட்டுவதற்காக முன்கூட்டி "ஷிலன்யாஸ்" (அடிக்கல் நாட்டுவிழா) நடத்த ஏற்பாடு செய்தது.

சென்ற ஆண்டு "கிறிஸ்தம்ஸ்" நாளன்று, விஸ்வ இந்து பரிஷத் இதே மாவட்டத்தின் தெற்கு பகுதியில் ஊர்வலங்கள் நடத்தி, திட்டமிட்டு கிறிஸ்தவ தேவாலயங்களைத் தாக்கி, பைபிள்களைக் கொளுத்தி, பல கிறிஸ்தவ மக்களை அடித்து, உதைத்து பெரிய கலவரங்களை நடத்தியதை நாம் அறிவோம்.

இந்த முறை ராமர் கோவில் கட்டுவதற்கான அடிக்கல் நாட்டுவிழா என்ற பெயரில் அல்மோடி கிராமத்தில் இந்து வெறியர்கள் 2000 பேருக்கு மேல் திரட்டப் பட்டு விட்டார்கள். கிறிஸ்தவ மக்கள் என்ன செய்ய இயலும்? அத்தனை பேரும் அன்றைய தினம் அஞ்சி, பயந்து, அந்த ஊரைவிட்டே வெளியேறிவிட்டார்கள். ஆகவே எந்தவொரு மோதலும் இல்லாமல் அந்த நிகழ்ச்சி நடந்துவிட்டது. உள்துறை அமைச்சர் அத்வானி அல்மோடியில் ராமர் கோவில் கட்டுவதற்கான அடிக்கல்நாட்டுவிழா அமைதியான முறையில் நடந்தேறிவிட்டது என்று பெருமை அடித்துக்கொள்கிறார். இவர் பெருமை அடிக்க எந்த நியாயமும் இல்லை.

இந்தியாவில் எத்தனையோ கிராமங்களில் - எண்ணிறந்த கிராமங்களில் - ராமர் கோவில் கட்டப்பட்டிருக்கவில்லை. விஸ்வ இந்து பரிஷத்தும், இந்து ஜார்கன் மஞ்சகம் ராமர் கோவிலைக் கட்ட அல்மோடி கிராமத்தை மட்டும் ஏன் தேர்ந்தெடுக்க வேண்டும்? எந்த இடத்தில் ஏற்கெனவே இரண்டு கிறிஸ்தவ தேவாலயங்கள் கட்டப்படிருக்கின்றனவோ, அதே இடத்தில் தேவாலயத்திற்கு அருகே ராமர் கோவில் கட்ட வேண்டிய அவசியம் என்ன?

70சத மக்கள் கிறிஸ்தவர்களாக இருக்கிற அந்த கிராமத்தைத் தேர்ந்தெடுத்து இராமர் கோவில் கட்டுவதற்கான பணியை ஏன் துவக்கவேண்டும்? அதிலும் கிறிஸ்தம்ஸ் தினத்திற்கு முன்தினத்தை ஏன் அடிக்கல்நாட்டுவிழா நாளாக தேர்ந்தெடுக்க வேண்டும்? (கடுமையான ஆட்சேபணைகள் காரணமாக, குஜராத் அரசு, கிறிஸ்தம்ஸ் முன்தினம் அனுமதி வழங்காது, இரண்டு நாட்களுக்கு முன்னால் அடிக்கல்நாட்டுவிழா நடத்த அனுமதி வழங்கியது).

இதற்கான உள்நோக்கம் என்ன? அந்த கிராமத்தில் இந்துக்களில் பெரும் பாலோர் கிறிஸ்தவர்களாக மதம் மாற்றம் செய்யப்பட்டுவிட்டார்களாம். கிறிஸ்தவ

மத ஆதிக்கம் வளர்ந்து வருகிறதாம். ஆகவே, இங்கு இந்து மதத்தின் மீட்சிப் பணி துவங்கப்பட வேண்டுமாம். கிறிஸ்தவர்களாக மாறியவர்களெல்லாம் மீண்டும் இந்துக்களாக மாற வேண்டுமாம். ஆகவே, அங்கு ராமர் கோவில் கட்டுவது போன்ற நடவடிக்கைகளால், கிறிஸ்தவ மக்களின் ஆத்திரத்தைத் தூண்டி, கலகம் உருவாக்கி, அதன் மூலம் ஆதிவாசி மலைவாழ் மக்களை ஒருமுகப்படுத்தி, ஞானஸ் தானத்தைக் கொடுத்து இந்துவாக மாற்ற வேண்டுமாம். ஆகவேதான் அங்கு, இந்துக்களே எழுமின் - கிறிஸ்தவர்களே வெளியேறுமின் - என்று இந்துமத வெறியர்கள் கோஷம் எழுப்புகிறார்கள்.

இது சம்பந்தமாக "மனித உரிமைகள் கண்காணிப்பு" எனும் சர்வதேசக்குழு குஜராத் மாநிலத்தின் தென்பகுதியில் ஏற்கெனவே ஓர் ஆண்டுக்கு முன்பு ஆய்வு ஒன்றை நடத்தி, கீழ்க்கண்ட முடிவுக்கு வந்தது.

"விஸ்வ இந்து பரிஷத் குஜராத் மாநிலம் முழுவதும் தன்னுடைய நடவடிக்கைகளைத் தீவிரப்படுத்தி வருகிறது. அந்தப்பகுதியில் உள்ள பழங்குடி மக்களை இந்துத்துவப்படுத்த திட்டமிட்ட நடவடிக்கைகளை மேற்கொண்டு வருகிறது. விஸ்வ இந்து பரிஷத், பஜ்ரங்தன் போன்ற அமைப்புகளின் கிளைகள் பூர்வீகக்குடிகள் வாழும் பகுதிகளுக்குத் தொடர்ந்து சென்று வருகின்றன, இந்து சமயமார்கள் போதனைகளை ஆற்றுகிறார்கள். அங்கெல்லாம் கோவில்கள்கட்டவேண்டும் என பழங்குடி மக்கள் மத்தியில் வெறித்தனமாக - தீவிரமாக பிரச்சாரம் செய்கிறார்கள். தேவராயங்களைத் தாக்குகிறார்கள். ஜெபங்களைக் கலைக்கிறார்கள். கிறிஸ்தவ மக்கள் மீது நேரடியான தாக்குதல்களை நடத்துகிறார்கள்.

மேலே குறிப்பிடப்பட்டுள்ள இந்த விசாரணை அறிக்கை முழுக்க முழுக்க உண்மையானது.

அந்த கிறிஸ்தவ மக்களைத் தகாத, வார்த்தைகளால் திட்டுவது, வெறித் தனத்தை அந்த மக்கள் மீது உமிழ்வது, கிறிஸ்தம்ஸ் பண்டிகையின் நடவடிக்கைகளை சீர்குலைப்பது, இதன் மூலம் அந்த கிறிஸ்தவ மக்களின் ஆத்திரத்தைத் தூண்டி, கலகத்திற்கு வித்திடுவது போன்ற நடவடிக்கைகளில் இந்து வெறியர்கள் ஈடுபட்டு வருவதை பல கமிஷன்கள் குறிப்பிட்டுள்ளன.

பிஜேபி மத்திய அரசில் ஆட்சிக்கு வந்தபிறகு, இந்தத் தாக்குதல்கள் அதிகமாகிவிட்டன.

ஜவஹர்லால் நேரு பல்கலைக்கழகத்தின் சமூக விஞ்ஞானத்துறையின் விரிவுரையாளர் டி.கே.ஊமன் என்பவர் இது பற்றி குறிப்பிடும்போது..

"கடந்த ஓர் ஆண்டு காலமாக கிறிஸ்தவ சிறுபான்மையினர் மீது தாக்குதல்கள் என்பது முன்பு எப்போதும் கண்டிராத அளவு அதிகரித்துவிட்டன. அதற்கு முன்னால், இதுபோன்ற தாக்குதல்கள் நடைபெறவே இல்லை என்று சொல்ல வில்லை: நடந்தன. மிகமிகக் குறைந்த எண்ணிக்கையில் நடந்தன. உதாரணமாக கடந்த 50 ஆண்டுகளில் 50முறைதான் தாக்குதல்கள் நடந்துள்ளன. ஆனால், கடந்த ஓராண்டு காலத்தில் மட்டும் 110 கொடுமைகள் நடந்தேறிவிட்டன. இதற்கு சொல்லப்படும் காரணமே, பழங்குடி மக்களை கட்டாயப்படுத்தி கிறிஸ்தவர்களாக மதமாற்றம் செய்யப்படுவது என்பதுதான்" என்று அந்த விரிவுரையாளர் குறிப்பிடுகிறார். மேலும் அவர் மற்றொரு இடத்தில் குறிப்பிடும்போது...

"இந்திய தேசியவாதிகளில் ஒரு பிரிவினர், குறிப்பாக ராஷ்டிரிய ஸ்வயம் சேவக் சங், விஸ்வ இந்து பரிஷத், சிவசேனை, பஜ்ரங்தன் போன்ற அமைப்புகள், இந்தியாவில் உள்ள, வேறுமதத்தில் நம்பிக்கை உள்ள ஒரு கோடியே பத்துலட்சம் இந்திய மக்களை (கிறிஸ்தவர்களை) இந்திய சமூகத்திற்கு அந்நியர்கள் என்றும், வெளியாளர்கள் என்றும் பிரச்சாரம் செய்வதாகக் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

இங்குள்ள கிறிஸ்தவர்கள் இந்திய சமூகத்திற்கு "அந்நியர்கள்" - அயலார்கள் "வெளியாளர்கள்" மட்டுமல்ல, இந்திய தேசியத்திற்கு எதிரானவர்கள், அதாவது, இந்த நாட்டுக்கு எதிரானவர்கள் என்றும் பிரச்சாரம் செய்யப்படுகிறது. நாட்டுக்கே எதிரானவர்கள் என்றால் அவர்கள் மீது தாக்குதல் தொடுப்பதும் நியாயம் என்றும் வாதிடப்படுகிறது.

மத்திய பிரதேசத்தில் உள்ள ஜாபுவா, பாக்கத் போன்ற இடங்களில் கன்னியாஸ் திரிகள் கற்பழிக்கப்பட்டபோது, அதற்காகச் சொன்ன காரணங்கள் விசித்திரமானவை.

"தேசபக்தி கொண்ட இந்து இளைஞர்களுக்கு ஏற்பட்ட கோபம்தான், தேச விரோத சக்திகளான கிறிஸ்தவர்கள் மீது தாக்குதல்களைத் தொடுக்கத் தூண்டியது" என்றார்கள்.

இந்து தேசபக்த இளைஞர்களுக்குக் கோபம் வரத்தக்க அளவிற்கு என்ன நடந்துவிட்டது?

அந்த கிறிஸ்தவர்கள் இந்து நலனுக்கு எதிராகச் செயல்படுகிறார்கள்.

இந்து நலனுக்கு எதிராக என்றால், அதன் பொருள் என்ன?

இந்துக்களை கிறிஸ்தவர்களாக மாற்றுகிறார்கள். "அது இந்து மதத்திற்கு

எதிரானது, இந்திய தேசியத்திற்கு விரோதமானது. இதை இந்துக்கள் பார்த்துக்கொண்டு சும்மா இருக்க முடியாது" என்கிறார்கள்.

ஒரு மேற்கோள் காட்ட வேண்டுமென்றால் விஸ்வ இந்து பரிஷத்தின் பொதுச் செயலாளரும், பிஜேபியின் நாடாளுமன்ற உறுப்பினராகவும் இருந்த பி.எல்.சர்மா பிரேம் சொன்ன அனல் கக்கும் வாசகங்களைப் பார்க்க வேண்டும்.

"மத்திய பிரதேச மாநிலத்தில் உள்ள "ஜாபுவா" எனும் இடத்தில் கிறிஸ்தவ மிஷினரிகள் மீது தொடுக்கப்பட்ட தாக்குதல்களும், உத்தரப்பிரதேசத்தில் உள்ள "பாக்பத்" எனும் இடத்தில் பலாத்காரமும், கொள்ளையும் ஏன் நடந்தது என்றால், அங்குள்ள கிறிஸ்தவ சாமியார்கள், இந்துக்களை கிறிஸ்தவர்களாக மதமாற்றம் செய்ததால் ஏற்பட்ட நேரிடையான விளைவுகளே" என்றார்.

அவர், மேலும் கூறுகிறார்... "மத்திய பிரதேசத்தில் காங்கிரஸ் கட்சி இப்படிப்பட்ட தாக்குதல்களுக்கு தேவையில்லாமல் முக்கியத்துவம் கொடுத்து, தேவையில்லாமல் தலையிடுகிறது. இன்னமும் இந்தியா ஒரு காலனியாட்சியின் கீழ் இருப்பதாக நினைத்துக்கொண்டு காங்கிரஸ் கட்சி செயல்படுகிறது. காங்கிரஸ் கட்சி வேண்டுமானால் கிறிஸ்தவர்கள் செய்யும் இதுபோன்ற கொடிய செயல்களைக் கண்டுகொள்ளாமல் கண்மூடி செயல்படலாம், நாங்கள்- விஸ்வ இந்து பரிஷத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் இது போன்ற மதமாற்றம் செய்யும் துரோகிகளின் செயல்பாடுகளைக் கண்டுகொள்ளாமல் கண்மூடி இருக்க இயலாது" என்கிறார்.

இப்படி பி.எல்.சர்மா பிரேம் ஆத்திரத்தோடு அரற்றுவதின் அர்த்தம் என்ன?

நமக்கெல்லாம் தெரியும்! விஸ்வ இந்து பரிஷத் என்பது ராஷ்டிரீய ஸ்வயம் சேவக் அமைப்பின் ஒரு முக்கிய அங்கம் என்று. இந்த அங்கம், ஆர்.எஸ்.எஸ். கொண்டுள்ள அடிப்படைத் தத்துவத்தை மக்களிடையே அடிமட்ட அளவில் எடுத்துச் சென்று பிரச்சாரம் செய்வதும், இதை மக்களிடம் பிரபல்யம் செய்வதும், பிறகு அதனையே அரசியல் கட்சியான பாரதீய ஜனதா கட்சி அங்கு கலப்பா நுழைவதற்கு - பிடிப்பு கொள்வதற்கு ஏற்றாற்போல் அந்த இடங்களை தயார் செய்வதும் இந்த அங்கத்தின் முக்கிய பணியாகும்.

ஆர்.எஸ்.எஸ். அமைப்பின் தத்துவங்களை அமுல்படுத்துகிறபோது, மற்ற மதத்தினர்கள் ஆத்திரப்படும் அளவிற்கு செயல்படுகிறபோது, அதனால் ஏற்படும் விளைவுகளைச் சந்திக்க, இந்த அமைப்புகள்(ஆர்.எஸ்.எஸ்., வி.எச்.பி., பஜ்ரங்க்தன் போன்ற அமைப்புகள்) திட்டமிட்டு கலவரங்களை நடத்தி பலாத்காரத்தில் ஈடுபடுகின்றன. மக்களை மத ரீதியாக பகைமை-உணர்வின் அடிப்படையில் பிரித்து,

இந்து மக்களை ஒருமுனைப்படுத்தி, அதை பிஜேபி ஆட்சி அதிகாரத்தைப் பிடிக்க ஒட்டு வங்கிகளாக மாற்றுகின்றன.

அண்மையில் நடந்த 13வது நாடாளுமன்ற தேர்தலில் பிஜேபி, ஓரிசா மாநிலத் திலும், குஜராத்திலும், மத்திய பிரதேசத்திலும், ராஜஸ்தானிலும் அதிகபட்சமான இடங்களைப் பிடித்தது என்றால் அங்கெல்லாம் இதுபோன்ற மதக்கலவரங்களைத் தூண்டி, இந்து மக்களின் வாக்குகளைப் பெற்றதால்தான் என்பதை நாம் அறிவோம்.

முன்பு அத்வானி ரதம் ஓட்டியதும், பாபர் மசூதி இடிக்கப்பட்டதும், அதையொட்டி நடந்த கலவரங்கள்தான் பிஜேபிக்கு உத்தரப்பிரதேசத்தில் அந்தக் கால கட்டத் திலும், அதைத்தொடர்ந்தும் அதிகபட்சமான நாடாளுமன்ற இடங்களில் வெற்றி பெற வாய்ப்பைக் கொடுத்தது.

இப்போது, 13வது நாடாளுமன்றத்தில் அதே உத்தரப்பிரதேசத்தில் பிஜேபி ஏன் முன்பு பெற்றதுபோல் அதிகமாக நாடாளுமன்ற தொகுதிகளைப் பிடிக்க இயல வில்லை என்ற கேள்வி எழலாம். இது அவர்களுக்குள் உட்கட்சி சண்டையால், கல்யாணசிங்குடன் நடந்த சச்சரவால் ஏற்பட்ட விளைவு.

ஆக, ஆர்.எஸ்.எஸ். மற்றும் அதைப் போன்ற அதனுடைய பிற குடும்ப அமைப்புகள் நடத்தும் இந்துமத செயல்பாடுகள் என்பது இந்துத்துவா கொள்கை களுக்கு பலம் ஊட்ட மட்டுமல்ல, அதன் வழி அவைகளின் அரசியல் கட்சியான பிஜேபி அரசியல் அதிகாரத்தைப் பிடிப்பதும்தான் என்பதை யாரும் மறுக்க இயலாது. இது அவர்களுடைய தந்திரம் - அரசியல் தந்திரம் - நடைமுறை தந்திரம்.

ஓரிசாவில் கிறிஸ்தவர்கள் மீது நடந்த தாக்குதல்களுக்கும், மத்தியப் பிரதேசம், உத்தரப்பிரதேசம், பீகார் போன்ற மாநிலங்களில் நடந்த வன்முறைகளுக்கும், கொடுமைகளுக்கும், அகில இந்திய அளவில் இருக்கும் பிஜேபி தலைவர்களுக்கும், எந்த சம்பந்தமும் இல்லை என்று வாதிடுவது மோசடித்தனம். பிஜேபியின் ஆர்.எஸ்.எஸ்.ன் அமைப்புகள் இப்படி அடுக்கடுக்கான கொடுமைகளைச் செய்யும். ஆனால், பிஜேபி தலைமை, இதுபற்றி தனக்கு தெரியாது, தனக்கு சம்பந்தமில்லை என்று மறுக்கும். இது அவர்களின் தந்திரம் - கொள்கை. (Principle of Deniality) எல்லா நிகழ்ச்சிகளும் அவர்களின் ஆசியோடுதான் நடக்கின்றன. மதவெறியின் லட்சியமே கடைசியாக ஆட்சி அதிகாரத்தைப் பிடிப்பதுதான். ஆட்சி அதிகாரத்தின் மூலம் இந்துத்துவா கொள்கைகளை சட்டப்படி நாட்டில் அமுல்படுத்த இருப்பதுதான்.

இந்தப் பார்வையில்தான் குஜராத் மாநிலத்தின் தென் பகுதியில் "அல்மோடி" கிராமத்திலும் ராமர் கோவில் கட்ட, அடிக்கல் நாட்டுவிழாவை நடத்தினார்கள்.

குஜராத் மாநிலத்தில் இப்போது ஆட்சியில் இருப்பது பிஜேபிதான். மத்தியில் ஆட்சியில் இருப்பதும், பிஜேபிதான். இந்த இரண்டு ஆட்சிகளின் ஆசீர்வாதத் தோடுதான் அச்சம் நிறைந்த சூழ்நிலையில், பட்டம் நிறைந்த சூழ்நிலையில், ராமர் கோவில் கட்டுவதற்கான அடிக்கல்நாட்டுவிழா நடைபெற்றது.

குஜராத் மாநிலத்தில் ஒரு மதத்தின் விழாக் காலத்தில், இன்னொரு மதத்தின் நிகழ்ச்சிகளை நடத்த அரசு தடை செய்திருந்தது. அந்த அரசு உத்தரவை குஜராத் மாநிலத்தில் ஆட்சியில் உள்ள பிஜேபி அரசு ரத்து செய்துவிட்டது. கிறிஸ்தமஸ் விழா காலகட்டத்தில், ராமர் கோவில் கட்டுவதற்கான அடிக்கல்நாட்டுவிழாவை மிக ஆடம்பரத்தோடு, ஆரவாரத்தோடு, அதிகபட்ச ஆட்களைத் திரட்டி நடத்த குஜராத் அரசு விஸ்வ இந்து பரிஷத்துக்கும், இந்து ஜார்கான் மஞ்ச்சுக்கும் அனுமதி அளித்தது. குஜராத் அரசு, தான் போட்ட உத்தரவை, தானே ரத்து செய்துவிட்டு, இந்த மதவெறிக் கும்பல் விஷம வலை வீச அனுமதி அளித்துவிட்டது.

"இந்து ஜார்கன் மஞ்ச்" சொன்ன வாசகத்தையும் இங்கு நினைவு கூர வேண்டும். இந்து இந்தியா - இங்கு பெரும்பான்மையினராக இருக்கக்கூடிய இந்துக்களின் கலாச்சாரம்தான் எல்லா விஷயங்களிலும் ஒங்கி நிற்கும் - எல்லா நேரங்களிலும் ஒங்கி நிற்கும், சிறுபான்மையினர் - அவர்கள் முஸ்லிம்கள் ஆனாலும், கிறிஸ்தவர்கள் ஆனாலும் ஏற்றுக்கொள்ள தங்களைப் பழிக்கக்கொள்ள வேண்டியது அவர்களுக்கு நல்லது. இல்லையென்றால், அவர்கள் நாட்டைவிட்டு வெளியேறலாம் என்று இந்து ஜார்கன் மஞ்ச் கதைத்தது.

அந்த அர்த்தத்தில்தான் கிறிஸ்தவ மக்கள் மனதில் ஒரு பயத்தையும், அச்சத்தையும், பீதியையும் உருவாக்க திட்டமிட்டு இரண்டு கிறிஸ்தவ தேவாலயங் களுக்கு அருகிலேயே ராமர் கோவில் கட்டுவதாகச் சொல்லி அடிக்கல் நாட்டுவிழா நடத்தியது.

ஆர்.எஸ்.எஸ்.கும், விஸ்வ இந்து பரிஷத்தும், முஸ்லிம் மக்களைத் தொடர்ந்து அச்சுறுத்துகிற அதே பாணியில்தான் ஆர்.எஸ்.எஸ். விஸ்வ இந்து பரிஷத், இப்போது கிறிஸ்தவர்களிடமும் சொல்லி அச்சுறுத்தி வருகின்றன.

இந்து கோவில்களை இடித்துவிட்டு, முஸ்லிம் அரசர்கள் மசூதிகளைக் கட்டியது போல கிறிஸ்தவர்களும், இந்துக்களுக்குச் சொந்தமான இடங்களில் தேவாலயங் களைக் கட்டியுள்ளார்கள். இந்துக்களுக்குச் சொந்தமான ஏராளமான சொத்துக்

களை அபகரித்துள்ளார்கள். ஆகவே, கிறிஸ்தவ நிறுவனங்களுக்குச் சொந்தமாக் கப்பட்ட சொத்துக்களை மீண்டும் இந்துக்கள் கையகப்படுத்த வேண்டும். தேவால யங்களெல்லாம் இடிக்கப்பட வேண்டும். அதில் முதற் பணியாக பாண்டிச்சேரியில் இந்து கோவில் இருந்த இடத்தில் இடிந்து விழுந்திருந்த அந்த இடத்தில் கிறிஸ்தவ தேவாலயம் கட்டப்பட்டுள்ளது. அந்த தேவாலயத்தை முதலில் இடித்துத் தள்ளி, அங்கு இந்து கோவில் கட்டியாக வேண்டும் என்று முயன்று வருகின்றன.

எப்படி மதுராவில் உள்ள மசூதியும், காசியில் உள்ள மசூதியும் இவர்களின் கண்களை உறுத்துகிறதோ, அதேபோல் பாண்டிச்சேரியில் உள்ள கிறிஸ்தவ தேவாலயமும் இவர்களின் கண்களை உறுத்துகிறது. அமைதியாக இருக்கும் பாண்டிச்சேரியை கலகக்காடாக மாற்ற திட்டமிடுகின்றன. கலகத்தை நிச்சயமாக உருவாக்கி ஒற்றுமையாக வாழும் மக்களை வெறி உணர்வோடு மாற்றிவிடுவார்கள். பல இடங்களில் கடைப்பிடிக்கும் அதே தந்திரத்தை இங்கேயும் கடைப்பிடிப்பார்கள்.

இவர்கள் மூன்று கூறுகளை அதற்கான ஆயுதங்களாகப் பயன்படுத்துவார்கள்.

பிரச்சாரம், பலாத்காரம், அரசியல் - இந்த மூன்றையும் பயன்படுத்துவார்கள். ஆர்.எஸ்.எஸ்., விஸ்வ இந்து பரிஷத் போன்ற அமைப்புகள் கலகம் செய்ய திட்டமிட்டுள்ள இடத்தில் இந்துத்துவா பிரச்சாரத்தை தொடர்ந்து வெறித்தனமாக பரப்பும்; அப்படிப்பட்ட பிரச்சாரத்தில் அநாகரீகமான வார்த்தைகள், அபாண்டமான பழிகள், பொய்யான தகவல்கள், மனம் புண்படும் குற்றச்சாட்டுகள், ஆத்திரத்திற்கு தீனி போடும் செய்திகள் இப்படி விஷத்தைப் பரப்பும். நாட்டில் உள்ள இந்து மத அமைப்புகளையெல்லாம் அழைப்பார்கள். சாமியார்களையும், சாதுக்களையும் அழைக்கும். ஓர் இந்து வெறியை (Hysteria) உருவாக்கிவிடும். இன்னொரு பக்கத்தில் இந்து உணர்ச்சிக்கனிவை (Sentiments) உருவாக்கிவிடும். நிச்சயமாக ஒரு கலகம் - மதக்கலவரம் உருவாகும் சூழ்நிலையை உருவாக்கிவிடும்.

இப்போது இரண்டாவது கட்டமான அராஜகத்திற்கு வித்திடும் அவைகளின் தாக்குதல் படைகள் (Striking Force) பஜ்ரங்தள், இந்து முன்னணி, சிவசேனை போன்ற அமைப்புகள் அடி, உதை, கொலை, கொள்ளை, வெட்டு, குத்து, இடித்தல், தீ வைத்தல் போன்ற அனைத்து பாதகச் செயல்களிலும் ஈடுபடும். மக்கள் மத ரீதியாக பிரிந்து போவார்கள். பெரும்பான்மை இந்து மக்களின் ஒருங்கிணைப்பு (Consolidation) தானாக உருவாகிவிடும். அவ்வாறே சிறுபான்மையினரும் ஒருங்கிணைந்துவிடுவார்கள்.

இதையடுத்து இந்த இடத்தில் மூன்றாவது தந்திரமாக அரசியல் நுழையும்.

அரசியல் கட்சியான பிஜேபி தலையிடும். இந்து மக்களின் ஒருங்கிணைப்பை வாக்கு வங்கிகளாக ஆக்கி, ஆட்சி அதிகாரத்தை தங்களுக்கு சாதகமாக ஆக்கிக்கொள்ள முயலும்.

இதற்கு அண்மையில் நடந்த 13வது நாடாளுமன்றத் தேர்தலைக்கூட ஆதாரமாகக் குறிப்பிடலாம்.

பழங்குடியினர் வாழும் பகுதிகளில், குறிப்பாக ஒரிசா, பீகார், மத்தியபிரதேசம், குஜராத் போன்ற மாநிலங்களில் இந்து மதவெறி அமைப்புகள் தொடர்ந்து கிறிஸ்தவர்களுக்கு எதிராக பிரச்சாரமும், தாக்குதல்களும் நடத்தி கிறிஸ்தவர்களுக்கு எதிராக, கிறிஸ்தவரல்லாத ஆதிவாசிகளை தங்கள் பக்கம் ஈர்த்தார்கள். அதன் விளைவு பழங்குடியினர் தொகுதிகளில் பாஜக கணிசமான வெற்றிகளைப் பெற்றதை இங்கே குறிப்பிட்டு சொல்லவேண்டும்.

தத்துவ பிரச்சாரம், கலகம், அதன் வழி அரசியல் அதிகாரம் என்பது பாஜகவின் ஆதார சுருதி.

இங்கு இன்னொரு தகவலையும் சொல்லி வைப்பது பொருத்தமாக இருக்கும். கவையான செய்தியும்கூட!

பழங்குடியினரை, ஆதிவாசி மக்களை பாரதீய ஜனதா கட்சியோ, ராஷ்டிரிய ஸ்வயம் சேவக் சங்கோ, விஸ்வ இந்து பரிஷத்தோ மேற்குறிப்பிட்ட பெயரில் குறிப்பிடுவதில்லை. அவர்களை "வனவாசிகள்" என்றுதான் அழைக்கிறார்கள். ஏன் அவர்களை "வனவாசிகள்" என்று அழைக்கிறார்கள் என்பது சிந்தனைக்குரியது. ஆதிவாசிகள், பழங்குடியினர் என்றால் ஏதோ கேவலமாக இருக்கிறது. நாகரீகமற்றவர்களைக் குறிப்பதுபோல் இருக்கிறது. ஆகவே "நகரவாசிகள்" என்பதுபோல் அவர்களை "வனவாசிகள்" என்று அழைப்பதில் கௌரவம் இருக்கிறது என்ற நோக்கில் அவர்களை "வனவாசிகள்" என்று அழைக்கவில்லை. இதற்கு பிரிதோர் உள்நோக்கம் இருக்கிறது.

ஆதிவாசிகள் என்று கூறிவிட்டால், அவர்களைக் குறிப்பிட்ட ஒரு தனி இனமாக (Seperate Identify) பாடுபடுத்திக் காட்ட இயலாது. அவர்களைக் குலமரபுக்குழுவைச் சேர்ந்த பழங்குடியினர் என்றுதான் கருத இயலும். மேலும் அவர்கள் வாழும் அந்தந்த நிலத்தில், அந்தந்த நிலத்துக்குரிய தொன்மையான முதற்குடிமக்களாக இருப்பதால் (Indigenous People) அவர்களுக்கு சர்வதேச சட்டத்தின் அடிப்படையிலும் ஐக்கிய நாட்டு சபையின் ஒப்பந்த அடிப்படையிலும் பாதுகாப்பு உண்டு. அவர்களைச் சுரண்டக்கூடாது. அவர்கள் வாழும் நிலத்தி

லிருந்து அவர்கள் விரட்டப்படக்கூடாது, வஞ்சிக்கக்கூடாது, கொடுமைப்படுத்தக் கூடாது, அவர்களின் கலாச்சாரத்தை அழிக்கக்கூடாது.

அவர்கள் எந்த ஒரு மதத்துக்கும் சொந்தமானவர்கள் அல்ல, மதமற்றவர்கள். அவர்கள் இயற்கையாக வாழுகிறவர்கள், இயற்கைக்கு சம்பந்தப்பட்டவர்கள், மாயாவி ஒன்று இருப்பதாக நினைத்துக்கொண்டு அதையே கடவுளாக வணங்குபவர்கள். ஆகவே, அவர்கள்- அந்தப் பழங்குடியினர், உயிரில்லாப் பொருட்களிலும், இயற்கை நிகழ்ச்சிகளிலும் ஏதோ ஒரு சக்தி இருப்பதாக நினைத்து வணங்கும், வாழும் (Animistic Religion) மக்கள். இப்போது மரபுவழியாக ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டு, பின்பற்றப்பட்டு வரும் இந்து சமய சமூகத்திற்கும் (Arthodox Hindu Society) இந்த ஆதிவாசி மக்களுக்கும் எந்த உறவும் கிடையாது.

ஆகவேதான் இந்த நிலையை மறுக்க, மறைக்க ஆர்.எஸ்.எஸ். கும்பல் ஆதிவாசிகளை அவர்கள்தான் இந்த பழைய மண்ணுக்குச் சொந்தக்காரர்களான ஆரியர்கள், காலம் காலமாக வனத்தில் வாழ்ந்துகொண்டிருக்கும் "வனவாசிகள்" என்கிறார்கள். அவர்களை ஆதிவாசிகள் என்றோ, இந்து சமயத்திற்கு அப்பாற்பட்டவர்கள் என்றோ சொல்லுவது பொருந்தாது என்கிறார்கள்.

அவர்களை முறைப்படுத்தி சாஸ்திர சம்பிரதாயங்கள்படி பூஜை, புனஸ்காரங்கள் செய்து, அவர்களுக்கு பூணூல் அணிவித்து இந்துக்களாக, பிராமணர்களாகக்கூட பிரகடனப்படுத்திவிடுகிறார்கள். அவர்கள் புலால் உண்ணக்கூடாது. பூர்வீகக் கடவுளை வணங்கக்கூடாது. பழக்கவழக்கங்களைப் பின்பற்றக்கூடாது. நோன்பு கடைப்பிடிக்க வேண்டும். இராமனையும், லட்சுமணனையும், அனுமனையும் வணங்கவேண்டும் என்று போதிக்கப்படுகிறார்கள்.

இவற்றையெல்லாம் பின்பற்றுகிறவர்கள் இந்துக்கள். தீண்டப்படுகிறவர்கள். ஆனால், இவைகளைப் பின்பற்ற மறுப்பவர்கள் தீண்டப்படாதவர்களாக, கீழ் மக்களாகக் கருதப்படுவார்கள் என்றும் பிரச்சாரம் செய்கிறார்கள். அந்த ஆதிவாசி மக்களிடையே பேதத்தை உருவாக்கி விடுகிறார்கள். தீண்டப்படுபவர்கள், தீண்டப்படாதவர்கள் என்ற சிந்தனையே இல்லாத மக்களிடம் இப்படி ஒரு பேதத்தை உருவாக்கிவிடுகிறார்கள்.

ஆர்.எஸ்.எஸ். விஸ்வ இந்து பரிஷத், இந்து ஜார்கன் மஞ்ச் போன்ற அமைப்புகளுக்கு பழங்குடியினர் மீது கடந்த பத்தாண்டுகளாக இவ்வளவு பரிவும், பாசமும் வரக் காரணமென்ன?

கிறிஸ்தவ மிஷினரிகள் ஆதிவாசிகளை கிறிஸ்தவ மதத்திற்கு மாற்றி

விடுகிறார்கள். அதைத் தடுத்து நிறுத்தவேண்டும் என்ற பொறாமையில், கிறிஸ்தவ மதத்தின் மீது உள்ள வெறுப்பினால் கிறிஸ்தவ மிஷினரிகளை, கிறிஸ்தவர்களை வெளியேற்ற வேண்டும் என்ற வேட்கையினால் இந்து வெறியர்கள் இப்படிப்பட்ட செயல்களில் ஈடுபட்டு வருகிறார்கள்.

இதில் மும்முனை முயற்சியைக் கடைப்பிடிக்கிறார்கள்.

ஆதிவாசிகளை பூணூல் அணிந்த இந்துக்களாக மாற்றுவது, ஏற்கெனவே கிறிஸ்தவர்களாக மாறிவிட்ட ஆதிவாசிகளை இந்துக்களாக மதமாற்றம் செய்வது, ஆதிவாசிகளாக இருப்போரை கிறிஸ்தவர்களாக மதமாற்றம் செய்யும் கிறிஸ்தவர்களின் செயலுக்கு முற்றுப்புள்ளி வைக்க அவர்களை சகலவித அச்சுறுத்தலுக்கும், பழிக்கும், பலாத்காரத்திற்கும் உட்படுத்துவது.

இப்படிப்பட்ட இந்த மும்முனை செயல்பாடுகளை ஆதிவாசி மக்கள் வாழும் பகுதிகளில் கடந்த மூன்றாண்டுகளாக மிக முனைப்போடு செய்துவருகிறார்கள். மத்தியிலும், மாநிலத்திலும் பிஜேபி ஆட்சி என்கிறபோது மிக உத்வேகத்தோடு இந்தப் பணிகளில் ஈடுபடுகிறார்கள்.

அதன் ஒரு பகுதிதான் அல்மோடி கிராமத்தில் ராமர் கோவில் கட்டுவதற்கான அடிக்கல் நாட்டுவிழா என்ற பெயரில் நடத்தப்பட்ட அச்சுறுத்தலாகும்.

அல்மோடியில் ராமர் கோவில் கட்ட தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட இடமும் ஒரு சுவாஸ்யமான தகவலைத் தாங்கி நிற்கிறது.

இந்த இடம் ஒரு தனியாருக்குச் சொந்தமானது. இதன் உரிமையாளரும் ஒரு ஆதிவாசி. இவர் 1955ம் ஆண்டில் கிறிஸ்தவராக மதம் மாறினார். தேவாலயம் கட்டுவதற்கு இடமும் இலவசமாகக் கொடுத்தார். மீண்டும் இவர் இந்து ஜார்கள் மஞ்ச் அமைப்பின் நிர்ப்பந்தத்தால் இரண்டு ஆண்டுகளுக்கு முன்பு இந்துவாக மதம் மாறினார். இந்துவாக மதம் மாறிய பிறகு நிர்ப்பந்தத்தால் ராமர் கோவில் கட்டவும், கிறிஸ்தவ தேவாலயம் உள்ள இடத்திற்கு அருகிலேயே இவருக்குச் சொந்தமான இடத்தை இந்து அமைப்புக்கு இலவசமாக வழங்கினார். இதனால், இவரின் குடும்பத்திலேயே இவருக்கும், இவர் மகனுக்கும் விரோதம் ஏற்பட்டுவிட்டது. மகன், இராமர் கோவில் கட்ட இடம் கொடுக்கக்கூடாது என்று சொல்ல, இடம் கொடுத்தே தீருவேன் என்று தகப்பன் சொல்ல, இருவருக்கும் பகைமை.

ஊரே பக்கையாகி, இரண்டு மதத்தினரே பகையாகி, அக்கம்பக்கத்து ஊர்களிலும் இந்த பகை பரவ, இதையொட்டி குஜராத் சட்டமன்றத்திலும் பரஸ்பரம் பகைவிச்சு எழு, நாடாளுமன்றத்திலும் கடுமையான வாதப் பிரதிவாதம் என்கிறபோது, கோவில்

கட்ட இடம் கொடுத்த இவர் வீட்டிலும் தந்தைக்கும், மகனுக்கும் இடையில் தகராறு வருவதில் வியப்பில்லை.

இந்திய நாட்டு மக்கள் இப்படி மதத்தின் பேரால், ஊரே, நாடே பகைமை கொண்டு பல பிரிவாக பிரிந்துபோனால், பாஜகவும், ஆர்.எஸ்.எஸ்.-ம் கைகொட்டி வரவேற்கும். அதில் அரசியல்பாபம் பெற ஆர்ப்பரித்து முன்வரும். இதுதான் அந்த அமைப்புகளின் அரசியல். மதம் மாற்றம் பற்றி யார் அதிக ஆத்திரப்படுவார்கள்? தந்தைப் பெரியார் சொன்னதை நினைவு கூருவோம்.

"யார் மதத்தைப் பிழைப்புக்காகப் பயன்படுத்துகிறார்களோ, யார் அதிகாரத் துக்காக, ஆதிக்கத்திற்காக மதத்தைப் பயன்படுத்த அலைகிறார்களோ, அவர்கள் தான் மதமாற்றம் கண்டு ஆத்திரப்படுவார்கள்" என்றார்.

அவரின் இந்த மொழி அப்போதும் உண்மையாக இருந்திருக்கிறது. இப்போதும் உண்மையாக இருக்கிறது, எப்போதும் உண்மையாக இருக்கும்.

இந்தியாவில் மதவாதத்திற்கு எப்போது முடிவுவரும்?

இடதுசாரி சக்திகள், மதச்சார்பற்ற சக்திகள், ஜனநாயக சக்திகள் - ஓர் அணியில் நிற்கிறபோதுதான் இதற்கு முடிவுகட்ட இயலும், குறைந்தபட்சம் மக்களிடையே மத நல்லிணக்கத்தையாவது காப்பாற்ற முடியும்.

இதற்கும் முன்கை எடுக்கவேண்டிய பொறுப்பு இடதுசாரிகள் கையில்தான் உள்ளது.

மாவீரன் சுகதேவ்

எஸ்.ஏ.பெருமாள்

பஞ்சாப் மாநிலத்தில் லயால்பூரில் சுகதேவ் 1907ம் ஆண்டில் மே மாதம் 15ம் நாள் பிறந்தார். சுகதேவ் பிறப்பதற்கு மூன்று மாதங்களுக்கு முன்பாகவே அவரது தகப்பனார் ராம்லால் தாப்பர் மரணமடைந்தார். எனவே அவரது சித்தப்பா லாலா அசிந்தராம் அவரை வளர்த்தார். ஐந்து வயதில் லயால்பூர் தனபத்மல் ஆரியா பள்ளியில் சேர்ந்தார். இந்தப் பள்ளியில் ஏழாவது வகுப்புவரை படித்தார். அதன்பின் சனாதன உயர்நிலைப்பள்ளியில் சேர்ந்து பத்தாம் வகுப்பில் தேறினார்.

பள்ளியில் சுகதேவ் படிப்பில் கெட்டிக்காரராகவே திகழ்ந்தார். அமைதியும், மென்மையும் கொண்ட சுகதேவை ஆசிரியர்களும், மாணவர்களும் மிகவும் நேசித்தனர். அவர் தனது அன்னையைப்போலவே கடவுள்பக்தி மிகுந்தவராகவும் இருந்தார். அவரிடம் இரக்க குணமும், பிறருக்கு உதவும் மனப்பாங்கும் நிறைந்திருந்தது. ஆனால் எடுத்துக்கொண்ட கொள்கையில் உறுதியானவர். உலகமே எதிர்த்தாலும் கொண்ட கொள்கையிலிருந்து பின்வாங்க மாட்டார்.

நண்பர்களோடு விவாதிக்கும் போது ஆணித்தரமாக தனது நிலைபாட்டை விளக்குவார். அவரது வாதத்திறமைக்கு முன்னால் மற்றவர்கள் பணிய நேரும். அவர் ஆரியசமাজக் கொள்கைகளில் மிகுந்த பற்றுதல் கொண்டிருந்தார். அவர் ஆரியசமাজக் கூட்டங்களில் மிகுந்த உற்சாகத்தோடு கலந்துகொள்வார். யோகா பயிற்சிகள், மந்திரங்களை மனப்பாடம் செய்து சொல்வதில் வல்லவராக இருந்தார். ஆனால் அவரிடம் இந்த நடைமுறைகள் சிறிதுகாலமே நீடித்தது.

பஞ்சாபில் 1919ம் ஆண்டு ராணுவச்சட்டம் அமுல்படுத்தப்பட்டது. சுகதேவுக்கு அப்போது பனிரெண்டு வயது ஆகும். அவரது சித்தப்பா அசிந்தராம் ராணுவச் சட்டப்படி கைது செய்தனர். சுகதேவ் சிறைக்குச் சென்று தனது சித்தப்பாவைப் பார்த்து வருவார். உங்களை இங்கு கொடுமைப்படுத்துகிறார்களா சித்தப்பா? இனிமேல் நான் யாரையும் வணங்கவே மாட்டேன்" என்று தனது சித்தப்பாவிடம் கூறுவார்.

லயால்பூரில் ஒருநாள் அனைத்துப் பள்ளி மாணவர்களையும் ஒரு மைதானத்தில் கூட்டினர். அங்கு பிரிட்டிஷ் சாம்ராஜ்யக் கொடியான யூனியன் ஜாக் கொடியை ஏற்றினர். பின்பு மாணவர்கள் அனைவரையும் அக்கொடியை சல்யூட் அடித்து வணங்கும்படி செய்தனர். ஆனால் சுகதேவ் இந்த நிகழ்ச்சியில் கலந்து கொள்ளாமல் ஒதுங்கிவிட்டார். சிறையிலிருந்து தனது சித்தப்பா விடுதலையாகி வீடுதிரும்பியதும் அவரிடம் "சித்தப்பா! நான் யூனியன் ஜாக் கொடி வணக்கத்துக்குப் போகவில்லை" என்று கர்வத்தோடு சொன்னான்.

மகாத்மா காந்தி 1921ம் ஆண்டு ஒத்துழையாமை இயக்கத்தைத் துவங்கினார். நாடு முழுவதும் மக்களிடம் ஒரு புதிய எழுச்சியும், விழிப்புணர்வும் தலைதூக்கியது. அது சுகதேவின் வாழ்க்கையிலும் ஒரு திருப்பத்தைக் கொண்டுவந்தது.

சின்ன வயதிலிருந்தே சுகதேவுக்கு குட்டும், கோட்டும், ஹேட்டும் அணிவது மிகவும் பிடிக்கும். பள்ளிக்குச்செல்லும்போதும், சாதாரணமாக வெளியில் போகும்போதும் அந்த ஐரோப்பிய பாணி உடைகளையே அணிவார், ஆனால் ஒத்துழையாமை இயக்கத்தைப் பார்த்தபின் தனது பழைய ஆடைகளைத் துறந்து கதராடைகள் அணியத் துவங்கினார். தனது ஆடைகளை, தானே துவைத்துக் கட்டுவது போன்ற எளிய வாழ்க்கைக்குத் தன்னைப் பழக்கிக்கொண்டார். தேச சேவை, நாட்டுக்காக உழைத்தல் என்பது அவரது வாழ்க்கை லட்சியமாயிற்று.

சுகதேவின் தாயும், சகோதரிகளும் அவருக்குத் திருமணம் செய்துவைக்க விரும்பினர். ஆனால் அவர் அதை நிராகரித்தார். ஆரிய சமாஜக் கொள்கைகளின் படி இருபத்தைந்து வயதுக்கு முன்னால் ஆண்கள் திருமணம் செய்யக்கூடாது என்பது நியதி. அதைக்காரணமாகக் கூறியே சுகதேவ் மறுத்தார். குடும்பத்தில் ஒரே ஆண் வாரிசு என்பதால் தாயும், சகோதரிகளும் அவரைச் செல்லமாய் கொண்டாடுவார்கள். "சுகதேவ்! நாங்கள் உனக்குத் திருமணம் செய்வோம்; நீ குதிரை மீது ஏறி பவனி வருவாய்" என்று அம்மா கூறுவார். உடனே சற்றும் தயங்காமல், "நான் குதிரை மீது ஏறுவதற்குப் பதிலாக தூக்குமேடை ஏறுவேன்" என்று சுகதேவ் கூறுவார்.

1922ம் ஆண்டு மேல்படிப்புக்காக சுகதேவ் லாகூர் நேஷனல் கல்லூரியில் சேர்ந்தார். அங்கு பயிலும்போதுதான் பகத்சிங் மற்றும் தோழர்களுடன் அறிமுகம் ஏற்பட்டது. பகத்சிங், சுகதேவ் மற்றும் மூன்று நண்பர்கள் எப்போதும் சேர்ந்தே இருப்பார்கள். ஐவரும் ஒருவரையொருவர் உயிருக்குயிராக நேசித்தனர். அவர்களது நட்பைப்பார்த்து ஐவரையும் பஞ்சபாண்டவர்கள் என்று ஆசிரியர்களும், மாணவர்களும் அழைத்தார்கள்.

நேஷனல் கல்லூரிக்கு வருவதற்கு முன்பு சுகதேவ் ஐரோப்பிய நாடுகளுக்குச் சென்று பலமொழிகளையும் கற்கவிரும்பினார். அதற்காக ஆரிய சமাজத்தைச் சேர்ந்த சுவாமி சத்தியதேவடன் மூன்று மாதங்கள் தங்கியிருந்தார். ஆனால் அம் முயற்சி வெற்றிபெறவில்லை. ஐரோப்பிய சுற்றுப்பயணம் தவிர சுகதேவுக்கு மலைப் பிரதேசங்களில் சுற்றுலா செல்வது மிகவும் பிடிக்கும். விடுமுறை கிடைக்கும்போது தனது நண்பர்களோடு மலைப்பிரதேசங்களைக் கால்நடையாகச் சுற்றிவருவார். ஒரு கோடை விடுமுறையில் ஒரே நாளில் 42 மைல் கால்நடையாகவே அவரும் அவரது நண்பர்களும் சுற்றிவந்தனர். எதிலும் விடாமுயற்சியும் பிடிவாதமும் சுகதேவிடம் மிக அதிகமாக இருந்தது.

இந்தியாவுக்கு சைமன் கமிஷன் வந்தபோது நாடு முழுவதும் 'சைமனை திரும்பிச் செல்' என்ற கோஷம் எதிரொலித்தது. லாகூரில் சைமன் கமிஷனை எதிர்த்துக் கருப்புக்கொடிப் பேரணி நடத்துவதென்று 'பஞ்ச பாண்டவர்கள்' முடிவெடுத்தனர். பேரணிக்கான கருப்புக்கொடிகள் தயாரிக்கும் பணி ஒரு நண்பரின் வீட்டில் ரகசியமாக நடைபெற்றது. தொடர்ந்த பணிகளால், பகத்சிங் தூக்கமின்றி அலைந்த தால் அன்று சற்று நேரம் கண்ணையர விரும்பினார். ஆனால் தோழர்கள் விட வில்லை. அப்போதுதான் பகத்சிங்கிற்கு சுகதேவ் தமது வீட்டிலிருப்பது நினைவுக்கு வந்தது. போலீசார் ஒருவேளை தனது வீட்டைச் சோதனையிட வந்தால் அங்கு அனாவசியமாக சுகதேவ் மாட்டுவாரே என்று பகத்சிங் கவலையடைந்தார். ஒரு ஆணை அனுப்பி சுகதேவை எச்சரிக்க ஏற்பாடு செய்தார்.

ஆனால் அதற்குள் போலீஸ் பகத்சிங் வீட்டைச் சூழ்ந்துவிட்டது. அங்கிருந்த சுகதேவைப் போலீசார் கைது செய்து காவல் நிலையத்திற்குக் கொண்டு போய் விசாரணை நடத்தினர். போலீசார் எந்தக் கேள்விகேட்டாலும் சுகதேவிடமிருந்து 'தெரியாது' என்ற ஒரே பதில் மட்டும் வந்துகொண்டிருந்தது. எதுவுமே சொல்லாது இறுதிவரை அவர் மவுனம் சாதித்தார். மதியம் பனிரெண்டு மணிவரை போலீஸ் ஸ்டேசனிலேயே உட்காரவைத்துவிட்டனர். பின்பு மாலையில் சில பெரியவர்கள் போய் போலீஸ் அதிகாரிகளிடம் பேசி சுகதேவை அழைத்து வந்தனர்.

இந்துஸ்தான் குடியரசுப் படையின் முதல் கூட்டத்தில் இளைஞர்களுக்கு அரசியல் கல்வி புகட்ட வேண்டுமென்று தீர்மானிக்கப்பட்டது. அத்துடன் பிரச்சாரப் பணியிலும் ஈடுபட முடிவு செய்யப்பட்டது. ஒரு புரட்சிக்கட்சிக்கு மக்களிடம் பிரச் சாரம் செய்வதோடு, கட்சியிலுள்ள இளைஞர்களுக்கு அரசியல் கல்வி புகட்டுவது அவசியம் என்பதை பகத்சிங்கும் சுகதேவும் நன்கு உணர்ந்திருந்தனர். பின்பு பஞ்சாப் மாநில இளைஞர்களுக்கு அரசியல் கல்வி புகட்டும் பணி சுகதேவிடம்

ஒப்படைக்கப்பட்டது. அவரும் அப்பணியை ஒழுங்காகவும், வெற்றிகரமாகவும் நீண்டகாலம் செய்து வந்தார்.

தனது கட்சி எத்தகைய வேலை கொடுத்தாலும் அதைத் தயங்காது செய்து முடிக்கும் சுபாவமும், ஆற்றலும் கொண்டவர். "எல்லாப்பணிகளையும் நானே செய்வேன்; அதனால் கிடைக்கும் புகழ் அனைத்தையும் கட்சிக்கே சேர்ப்பேன்" என்பது அவரது கோட்பாடாக இருந்தது.

போலீஸ் அதிகாரி சாண்டர்ஸ் கொலை உள்ளிட்ட லாகூர் சதி வழக்குக்காக 1929ம் ஆண்டு ஏப்ரல் 15ல் சுகதேவைப் போலீசார் கைது செய்தனர். சிறைக் குள்ளும், நீதிமன்றத்திலும் பகத்சிங் தலைமையில் நடந்த அனைத்துப் போராட்டங் களிலும் சுகதேவ் உறுதியாக நின்றார். அடக்குமுறைகளையும், சித்ரவதைகளையும் புன்முறுவலோடு ஏற்றுக்கொண்டார். பகத்சிங்கின் வரலாற்றுடன் தன்னை இரண்டறக் கலந்து இணைத்துக்கொண்டார்.

புரட்சியாளர்களோடு

சுகதேவுக்கு கட்சியில் வில்லேஜர் (கிராமத்தான்) என்று பெயர்வைக்கப்பட்டிருந்தது. ஆனால் அவரிடம் கிராமத்துச் சாயலையே பார்க்க முடியாது. நல்ல சிவப்பு நிறம். சராசரி உயரம், அழகான கருட்டை முடி, கனவுகாணும் பெரிய கண்கள், கவர்ச்சிமிக்க உருவம் கொண்டவர். சுகதேவ் சின்னச்சின்ன விஷயங்களுக்குக் கூட கெக்கலிகொட்டிச் சிரிப்பார். அவரது சிரிப்பில் மற்றவர்கள் கலந்துகொள்ளா விட்டாலும் தன்னந்தனியாக அவர் மட்டும் விழுந்து விழுந்து சிரித்துக்கொண்டிருப்பார். சிரிக்கும்போது அவர் ஒரு குழந்தையைப் போலத் தோற்றமளிப்பார்.

அவர் மற்ற நேரங்களில் ஆழ்ந்து சிந்திப்பார். எதையும் மணிக்கணக்காகச் சிந்தித்து அதன் பின்பே செயல்படுத்துவது அவரது பழக்கம். அவரது புன்சிரிப்பு அராயகரமானது. அந்தச் சிரிப்புக்குப் பின்னால் வெறுப்பு நிறைந்த கேலியும், கிண்டலும் இருக்கும். சமூகத்தின் தீய வழக்கங்கள், மூடநம்பிக்கைகள், அரசியல் கருத்து வேற்றுமைகளுக்கெதிராக அவரது புன்சிரிப்புத் திகழும். சுகதேவ் மிகவும் கூர்மதி படைத்தவர். கட்சிக்கும், கட்சித் தோழர்களுக்கும் சிறு சிறு தேவைகள் இருக்கும். அவை குறித்துச் சிந்தித்துச் செயலாற்றிப் பூர்த்தி செய்வார். பகத்சிங் கட்சியின் அரசியல் தலைவரென்றால், சுகதேவ் கட்சியை ஒவ்வொரு செங்கல்லாக வைத்து, கட்சிக் கட்டிடத்தைக்கட்டி அமைத்த அமைப்பாளர் ஆவார்.

தலைமறைவு வாழ்க்கையில் அவர் தொளதொளப்பான கதர்ச்சட்டை, அழுக்கடைந்த பைஜாமா, வியாபாரிகள் வைத்துக்கொள்ளும் வட்டமான தொப்பி

அணிந்து வருவார். இளவயதில் உயர்தரமான ஆடைகளை அணிந்த சுகதேவ் தலை மறைவில் இப்படி கிராமத்து மனிதனைப்போல ஆனார். எனவே அவருக்கு வில்லேஜர் என்ற புனைப்பெயர் பொருத்தமாக இருந்தது. ஆனால் அவர்காலில் மட்டும் நல்ல விலையுயர்ந்த பூட்சுகள் அணிவார். தோழர்கள் யாராவது அவரது ஆடைகளைக் கிண்டல் செய்து பேசினால் சுகதேவ்வுக்குக் கோபம் வந்துவிடும். "நான் யாருடைய பெண்ணையும் திருமணம் செய்ய இங்கேவரவில்லை; எனது ஆடைகள் உனக்குப்பிடிக்கவிலையென்றால் உனது கண்ணைப் பொத்திக் கொள்" என்று சீறி விடுவார்.

சுகதேவ் தனது உடல், உடை பற்றிக் கவலைப்படாதவர். ஆனால் தனது தோழர்களின் உணவு, உடை விசயத்தில் மிகுந்த கவனம் செலுத்துவார். அவர்களுக்கு நல்ல உணவு, நல்ல உடைகள் பெற்றுத்தருவதற்கு முயற்சிப்பார். தோழர்களின் தேவைகளுக்கு முன்னால் தனது தேவைகளைப் பொருட்படுத்தமாட்டார். மலர்கள் அவருக்கு மிகவும் பிடிக்கும். அதிலும் மல்லிகைச் சரத்தை விலைக்கு வாங்கி அதைக் கழுத்தில் போட்டு அதன் வாசனையை மிகவும் ரசிப்பார். அவர், சுட்ட மக்காச்சோளக்கதிர்களைப் பிரியமாய் வாங்கிச் சாப்பிடுவார். தோழர்களுக்கும் தருவார். தோழர்கள் வாங்க மறுத்தால் திட்டுவார். அவரது வசவுக்குப் பயந்து தோழர்களும் வாங்கிக் கடிக்கத் துவங்கிவிடுவார்கள்.

அடிதடிகளின்போது நம்மைக் காட்டிலும் பலசாலியை எதிர்கொள்ள நேரிட்டால் அவனது மூக்கைப்பார்த்து பலமான குத்துவிட வேண்டுமென்று சுகதேவ் எதோ ஒரு புத்தகத்தில் படித்திருந்தார். அந்தக் குத்தால் எதிரி கீழே விழுந்துவிடுவான். சுகதேவ் அதை சோதித்துப்பார்க்க விரும்பினார். அந்தக் காலத்தில் காந்திஜி ஒவ்வொரு மாதமும் பதினெட்டாம் தேதி உண்ணாவிரதமிருந்து வந்தார். சுகதேவ் அவரைப் பின்பற்றி அதே நாளில் உண்ணாவிரதமிருந்து வந்தார்.

ஒருநாள் சுகதேவ் அவ்வாறு உண்ணாவிரதமிருந்தநாளில் தெருவழியே போய்க் கொண்டிருந்தார். எதிரே ஒரு ஆஜானுபாகுவான மனிதன் வந்துகொண்டிருந்தான். புத்தகத்தில் படித்ததை சோதித்துப்பார்க்க விரும்பினார். அவன் மூக்கில் ஓங்கி ஒரு குத்துவிட்டார். அவன் முகத்தை மூடியபடி அப்படியே உட்கார்ந்து விட்டான். சுகதேவ் உடனே ஓடியிருக்கலாம். ஆனால் ஓடவில்லை. அந்த மனிதன் என்னவாகிறான் என்று கவனித்துக்கொண்டிருந்தார். சற்று நேரம் கழித்து அந்த மனிதன் சுகதேவைப் பிடித்து அடித்து உதைத்துப்புரட்டி எடுத்துவிட்டான். உண்ணாவிரதப் பசியில் சுகதேவ் மயங்கிவிழுந்துவிட்டார். இவ்வாறு சுகதேவ் மூக்கிலே குத்தினால் என்னவாகும் என்பதைத் தெரிந்துகொண்டார்.

சுகதேவ் முரட்டுத்தனமானவர் என்று பெயரெடுத்தவர். ஒருமுறை ஒரு முடி வெடுத்துவிட்டால் அதன் பின் உலகின் எந்த சக்தியாலும் அவரை மாற்ற முடியாது. ஆனால் தோழர்கள் விமர்சித்தால் தனது முடிலிருந்து பின்வாங்கிவிடுவார். கட்சியைத்தவிர, அதன் லட்சியங்களைத் தவிர வேறு எதற்கும் முக்கியத்துவம் அளிக்க மாட்டார். சுகம், நல்ல உணவு, உடை, நட்பு, காதல் எல்லாவற்றையும் அவர் விரும்பினாலும் இவையனைத்தும் லட்சியத்திற்கு அடுத்தபடியானவை என்பது அவரது கருத்து.

தனிப்பட்ட முறையில் பகத்சிங்கை அவர் மிகவும் நேசித்தார். தனது அன்பு முழுவதையும் அவருக்கே வாரி வழங்கினார் என்றால் அது மிகையாகாது. ஆக்ரா விலோ, குவாலியரிலோ அவர்கள் இருவரும் சந்தித்துக்கொண்டால் இருவரும் ஒருவரையொருவர் கட்டி அணைத்துக்கொள்வார்கள். இரவு பகலாக விவாதிப்பார்கள். ஆனால் சுகதேவ் அவசியம் என்று கருதியபோது தனது அருமைத் தோழர் பகத்சிங்கையே மரணவாயிலில் தள்ளவும் தயங்கவில்லை. நாடாளுமன்றத்தில் பகத்சிங்தான் குண்டு வீச வேண்டுமென்று முடிவெடுக்க வைத்தவர் சுகதேவ்தான்.

பகத்சிங்கை நாடாளுமன்றத்தில் குண்டுவீச அனுப்பிவிட்டு சுகதேவ் அழுது தவித்தார். பகத்சிங் மீது அவர் வைத்திருந்த அன்பு மகத்தானது. அவரது தவிப்பை தனது டைரிக்குறிப்பில் எழுதிவைத்தார். அதை வந்தேமாதரம் என்ற பத்திரிகை 10.4.1931ல் "அமரத்தியாகி பகத்சிங் - தோழர் சுகதேவ் பார்வை" என்ற தலைப்பிட்டு வெளியிட்டது. அதன் சுருக்கம் இதோ...

"நாடாளுமன்றத்தில் குண்டுவீசிய சம்பவம் என்னைக் கலக்கிவிட்டது. உலகம் எனக்கு வெறுமையாகக் காட்சியளித்தது. சுகமும், மகிழ்ச்சியும் என்னை விட்டுப் போய்விட்டது. எனக்கு இனியாருமில்லை. நான் தனித்துவிடப்பட்டேன். நான் ஒரு மனிதனைப்போல இல்லாமல் இயந்திரமாகிவிட்டேன். என் உடமைகளனைத்தும் பறிமுதல் செய்யப்பட்டதைப்போல் உணர்ந்தேன். என் பேச்சை ஏற்றுக் கொண்டுதான் பகத்சிங் அந்தக் காரியத்தைச் செய்தார்.

நானே அவரைப் போகும்படி கூறினேன். அவரது பிரிவை என்னால் தாங்கிக்கொள்ள முடியவில்லை, பகத்சிங் எனக்கு மட்டும் சொந்தமானவரல்ல; அவர் நாட்டிற்குச் சொந்தமானவர். உலகுக்கே பொதுவானவர். அவர் எனக்குச் சொந்தமானவர். நான் அவருக்கே உரியவன், என்னை அவர் விடமுடியாது. நான் அவரை விலக முடியாது. ஆனாலும் அவர் சென்றுவிட்டார்.

அவர் திரும்பிவர முடியாத தொலைவு சென்றுவிட்டார். நான் நிராசையில் மூழ்கி

விட்டேன். என்மனம் அவரைத்தேடுகிறது. ஒவ்வொரு பொருளிலும், ஒவ்வொரு இடத்திலும் அவரே என் கண்ணில் நிற்கிறார். எங்கு பார்த்தாலும் அவரது அழகு முகமும், கனவுகள் நிறைந்த விழிகளும், ஒளிவீசும் சிந்தனைகளுமே காட்சியளிக்கும். முட்டாள்தனமானதானாலும் அவரிடம் நான் வைத்திருந்தது அன்புவெறிதான்.

நான் பின்பு கைது செய்யப்பட்டேன். ஒருநாள் ஒரு டிஎஸ்பி என்னருகே வந்தார். அவர் டில்லியிலிருந்து வருவதாய் கூறினார். உடனே பகத்சிங் எப்படி இருக்கிறார் என்று கேட்டேன். 'அவர் நன்றாக மகிழ்ச்சியாக இருக்கிறார்' என்று டிஎஸ்பி கூறினார். சிறைக்கம்பிகளின் மீது தலைவைத்து நான் விக்ரி விக்ரி அழுதேன். பாசம் நிறைந்த விழிகளோடு பகத்சிங் என்னைப் பார்ப்பதுபோல ஒரு நினைப்பு, ஒரு போலீஸ் அதிகாரியின் முன்னிலையில் அழுததற்காக நான் வெட்கப்பட்டேன்.

என் உணர்ச்சிகளை நான் கட்டுப்படுத்தியிருக்க வேண்டும். இப்போது எனக்கு என்ன நேர்ந்துவிட்டது? முன்பெல்லாம் நான் இப்படி அழுதுகொண்டிருப்பதில்லையே!" என்று பகத்சிங்கை நினைத்து சுகதேவ் பலவாறாகப் புலம்பியுள்ளார்.

பகத்சிங் ஏராளமான படித்துக் குறிப்புகள் எடுப்பார். சுகதேவ் வாசிப்பதோடு சரி. குறிப்பெடுப்பதில்லை. ஆனால் அபாரமான ரூபசக்தி படைத்தவர். படித்த விஷயங்களை உள்வாங்கி அதை வீரியத்துடன் சொல்லும் ஆற்றல்பெற்றவர். பகத்சிங்குக்கு அடுத்தபடியாக சோசலிசம்பற்றி அதிகமாய் படித்தவரும், சிந்தித்தவரும் சுகதேவ்தான்.

அவர் கைது செய்யப்பட்டுச் சித்ரவதை செய்யப்பட்டபோதும் யாரையும் காட்டிக் கொடுக்கவில்லை. கட்சியின் கவுரவத்தைப் பாதுகாப்பதில் எப்போதும் அவர் கம்பீரமானவர். ஆனால் சுகதேவ் போலீசிடம் எதையும் மறைக்கவில்லை. "நாங்கள் அதையெல்லாம் செய்யத்தான் செய்தோம். உன்னால் முடிந்ததைச் செய்துகொள்" என்பதுதான் அவரது பதில்.

வழுக்கு விசாரணையிலும் தன்னைப் பாதுகாத்துக்கொள்ள எந்த முயற்சியும் செய்யவில்லை. பகத்சிங்கோடு இணைந்து தங்கள் புரட்சிக்கட்சியின் கருத்துக்களைப் பிரச்சாரம் செய்வதில் மட்டுமே கவனமாயிருந்தார். பகைவர்களின் நீதி மன்றத்திலிருந்து நீதியை எதிர்பார்ப்பது முட்டாள்தனம் என்பது அவரது கருத்து.

பகைவர்க்கத்தைச் சேர்ந்தவர்களிடமிருந்து அவர் ஒருபோதும் நட்பையோ, நல்லெண்ணத்தையோ விரும்பவில்லை, அவர்களிடம் சுகதேவ் அன்பு பாராட்டியதுமில்லை. போலீசோடும், சிறை அதிகாரிகளோடும் கைகலப்பு நடைபெறும்போது சிரித்துக்கொண்டே அவர்களைத் தாக்குவார். அவர்களிடம்

அடிவாங்குவதும் அவருக்குப் படுகுஷியான விசயந்தான்.

சுகதேவின் சகதோழரான சிவவர்மா அவரைப் பற்றி "சுகதேவ் மலரைக்காட்டிலும் மென்மையானவர். கடும் பாறையைக்காட்டிலும் உறுதியானவர். அச்சம் அவரை அண்டியதே இல்லை. பகைவர்களோடு அவருக்குச் சமரசமே இல்லை. தோழர்கள் மீது அன்பையும், பரிவையும் செலுத்தி அவர்களைப் போற்றிப்பாதுகாத்தவர் அவர்" என்று குறிப்பிட்டுள்ளார்.

மகாத்மாவுக்கு சுகதேவ் கடிதம்

குறிப்பிட்ட இந்தக் காலகட்டத்தில் பிரிட்டிஷ் அரசின் உயரதிகாரி இர்வின் பிரபுவுக்கும், காங்கிரஸ் கட்சியின் தலைவரான மகாத்மா காந்திக்கும் இடையே ஒரு சமரச உடன்பாடு ஏற்பட்டது. அதை காந்தி - இர்வின் ஒப்பந்தம் என்று அழைப்பர். அந்த ஒப்பந்தத்திற்கு முன்னதாக நடந்த பேச்சுவார்த்தைகளின்போது தூக்குத்தண்டனைக் கைதிகள் பிரச்சனையை இர்வின் பிரபுவோடு பேசி ஆயுள் தண்டனையாக மாற்ற வேண்டுமென்று பலரும் காந்தியை வற்புறுத்தினர். ஆனால் காந்தி - இர்வின் ஒப்பந்தம் அந்தத் தூக்குத்தண்டனைக் கைதிகளைக் கண்டுகொள்ளவே இல்லை.

அதுமட்டுமல்ல, காந்தியார் புரட்சிப் போராளிகள் தங்கள் போராட்டத்தைக் கைவிட வேண்டுமென்று அறிக்கை வெளியிட்டார். இது போராளிகளை மிகவும் ஆத்திரமூட்டியது. இவை குறித்து பகத்சிங், ராஜ்குரு, சுகதேவ் ஆகிய மூவரும் சிறைக்குள் விவாதித்தனர். இறுதியில் மகாத்மா காந்திக்கு ஒரு கடிதம் எழுதுவதென்றும், அதை சுகதேவ் எழுதவேண்டுமென்றும் முடிவு செய்தனர். அதன்படி சுகதேவ் காந்தியாருக்கு ஒரு நீண்ட கடிதம் எழுதினார். அதற்கு காந்தி பதில் கடிதம் எழுதினார். இந்த இரு கடிதங்களும் இந்திய சுதந்திரப் போரின் இருவேறு பாதைகளை அடையாளம் காட்டுகின்றன. சுகதேவ் தனக்கு எழுதிய கடிதத்தையும், அதற்கான தனது பதிலையும் காந்தியே பத்திரிகைகளில் வெளியிட்டார். சுகதேவின் கடிதம் விடுதலைப் போராளிகளின் ஒரு வீரம் செறிந்த வரலாற்று ஆவணமாய் இன்றளவும் திகழுகிறது. இதோ! சுகதேவின் கடிதம்—

பெருமதிப்பிற்குரிய மகாத்மாஜீ,

உங்கள் உடன்படிக்கைக்குப்பிறகு (காந்தி - இர்வின்) புரட்சிக்காரர்களுக்குத் தாங்கள் பல வேண்டுகோள்கள் விடுத்திருப்பதாகவும், குறைந்தபட்சம் தற்காலிகமாகவாவது கிளர்ச்சியை நிறுத்திவைக்க வேண்டுமென்று தாங்கள் கூறியிருப்பதாகவும் எனக்குப்பதிய செய்தி கிடைத்தது.

உண்மையில் ஒரு விடுதலைப் போராட்டத்தைக் கொள்கை ரீதியாக, ஒரு தனிநபரின் விருப்பத்திற்காக நிறுத்த இயலாது.

காலத்தின் தேவைகளைப் பொறுத்து புரட்சியாளர்கள் தீரயோசித்து தங்களையும், தங்கள் போராட்ட வழிமுறையையும் மாற்றிக்கொள்வதுண்டு.

தாங்கள் சமரச ஒப்பந்தம் (காந்தி - இர்வின்) பற்றிப்பேசும்போது, இதுதான் இறுதியான சமரச ஒப்பந்தம் என்று நீங்கள் ஒருபோதும் நினைத்திருக்கமாட்டீர்கள் என்று கருதுகிறோம்.

தாங்கள் கேட்டுள்ள அனைத்துக் கோரிக்கைகளையும் ஒருவேளை பிரிட்டிஷார் ஏற்றுக்கொண்டால்கூட, இந்தியாவின் எல்லா லட்சியங்களும் நிறைவேறிவிடாது என்பதை விவேகமுள்ள அனைவரும் புரிந்துகொண்டிருப்பார்கள் என்பது எனது கருத்து.

லாகூர் காங்கிரஸ் மாநாடு பூரண சுதந்திரமே எங்கள் லட்சியம் என்று பறைசாற்றியுள்ளது. எனவே பூரண சுதந்திரம் கிட்டும்வரை போராட்டத்தைத் தொடர்ந்து நடத்திட காங்கிரஸ் கடமைப்பட்டுள்ளது.

இடையிலே ஏற்படும் சமரசப் பேச்சுவார்த்தைகளும், உடன்பாடுகளும், ஓய்வுக்கான இடைவேளைதான். அந்த ஓய்வுக் காலங்களில் அடுத்த போராட்டத் திற்கு அதிக பலம் திரட்டிக்கொள்ள முடியும்.

இந்த அடிப்படையில்தான் எவ்வித சமரசத்தையும், உடன்பாட்டையும் நாம் நினைத்துப்பார்க்க முடியும். லாகூர் மாநாடு பூரண சுதந்திரம் கோருவது என்று தீர்மானம் நிறைவேற்றியிருக்கிறது. ஆனால் நீங்கள் போராட்டத்தைத் தள்ளிவைத்துவிட்டீர்கள். ஆனால் தீர்மானம் அப்படியே இருக்கிறது. இது நியாயந்தானா?

இந்துஸ்தான் சோசலிசக் குடியரசுப் படையைச் சேர்ந்த விடுதலைப் போராளிகளின் லட்சியம் இந்த நாட்டில் ஒரு சோசலிசக் குடியரசு அமைக்க வேண்டும் என்பதே. அந்த லட்சியத்தை எக்காரணம் கொண்டும் நாங்கள் மறுபரிசீலனை செய்யத்தேவையே இல்லை.

எங்கள் நோக்கம் நிறைவேறும்வரை தொடர்ந்து போராட்டம் நடத்த நாங்கள் கடமைப்பட்டவர்கள்.

புரட்சிக்காரர்களின் போராட்ட முறை ஒவ்வொரு காலகட்டத்திலும் ஒவ்வொரு விதமாக உருக்கொள்கிறது. சில நேரங்களில் அது வெளிப்படையாகவும், சில

நேரங்களில் அது ரகசியமாகவும் உருவம் கொள்கிறது. சில சமயம் வெறும் கிளர்ச்சி மட்டுமே நடக்கிறது. சில சமயம் ஜீவமரணப்போராட்டமாக நடக்கிறது.

தற்போதைய சூழ்நிலையில் புரட்சிக்காரர்கள் தங்கள் போராட்டத்தை நிறுத்து வதற்கு சிறப்பான காரணங்கள் ஏதாவது இருக்கிறதா? நாங்கள் போரை நிறுத்து வதற்கு நீங்கள் காரணம் எதுவும் சொல்லவில்லை. ஆகவே தங்கள் வேண்டு கோளை ஏற்று, கிளர்ச்சியை நிறுத்த எங்களுக்கு வழியில்லை. உணர்ச்சி வசப்பட்ட வேண்டுகோள்கள் மட்டும் புரட்சிக்காரர்களின் போராட்டத்தை நிறுத்திவிட முடியாது.

பிரிட்டிஷாருடன் உடன்பாடு செய்துகொண்டு உங்கள் கிளர்ச்சியை நிறுத்தி வைத்துவிட்டீர்கள். அதனால் உங்களைச் சார்ந்த கிளர்ச்சியாளர்கள் அனைவரும் சிறைச்சாலைகளிலிருந்து விடுதலை செய்யப்பட்டுவிட்டனர்.

ஆனால் புரட்சியாளர்கள் சிறைகளில் இன்னும் வதைபடுகிறார்கள். அந்தக் கைதிகளைப்பற்றி நீங்கள் எதுவுமே பேசவில்லையே ஏன்?

1915ம் ஆண்டில் சிறைவைக்கப்பட்ட கதர் இயக்கத்தைச் சேர்ந்த போராளிகள் தண்டனைக்காலம் முடிந்தபிறகும் சிறைக் கொட்டிகளில் இன்னமும் அழுகிக் கொண்டிருக்கிறார்கள்.

புரட்சியில் ஈடுபட்ட ராணுவ வீரர்கள் பலர் பிரிட்டிசாரின் ராணுவச் சட்டப்படி கைது செய்யப்பட்டவர்கள், இன்னமும் சிறைச்சாலை எனும் கல்லறைகளில் உயிரோடு புதையுண்டு கிடக்கிறார்கள்.

பப்பர் அகாலி கட்சியைச் சேர்ந்த பலபேர் இன்னமும் சிறைகளில் வதைபடுகிறார்கள்.

தேவகாட், கா கோரி, மச்சுவா பஜார், லாகூர் சதி வழக்குக் கைதிகள் பலரும் இன்னமும் சிறைகளில் வதைபடுகிறார்கள்.

டில்லி, சிட்டகாங், பம்பாய், கல்கத்தா, லாகூர் போன்ற நகரங்களில் அரை டஜனுக்கு மேற்பட்ட சதிவழக்குகள் இன்னமும் நடந்துகொண்டேயிருக்கின்றன.

ஏராளமான போராளிகளை பிரிட்டிஷ் ஆட்சி வாரண்ட் போட்டு வேட்டையாடிக் கொண்டிருக்கிறது. போராளிகள் பலரும் தலைமறைவாய் வாழவேண்டியிருக்கிறது. அவர்களில் பெரும்பாலானவர்கள் பெண்கள்!

அரை டஜனுக்கு மேற்பட்ட கைதிகள் தூக்குமேடையை எதிர்பார்த்துக் கிடக்கிறார்கள்.

இவர்களைப்பற்றியெல்லாம் நீங்கள் நினைத்துக்கூடப்பார்க்கவில்லையே மகாத்மாஜீ! இவர்கள் எல்லோரையும் பற்றி நீங்கள் என்னதான் கூறுகிறீர்கள்?

லாகூர் சதிவழக்கில் மூன்று பேருக்கு (பகத்சிங், ராஜகுரு, சுசுதேவ்) தூக்குத் தண்டனை விதிக்கப்பட்டுள்ளது. தற்செயலாக அம்மூவருக்கும் மக்களிடையே பெரும் புகழ் கிடைத்துவிட்டது. அவர்களுக்குப் புகழ் கிடைத்துவிட்டதால் புரட்சி இயக்கத்தின் சர்வமும் அவர்களே என்று கூறமுடியாது.

புரட்சி இயக்கத்திற்கு முன்னுள்ள பிரச்சனை மூவரின் வாழ்வா, சாவா பிரச்சனை மட்டுமல்ல; உண்மையில் இந்த மூன்றுபேருக்கும் தூக்குத்தண்டனை நிறைவேற்றப்படுவதால் நாட்டுக்கு ஏற்படுகிற நன்மை, அவர்களுக்குத் தண்டனையை மாற்றுவதால் கிடைக்காது.

இத்தனை விஷயங்களிருந்தும் தாங்கள் கிளர்ச்சியை நிறுத்த வேண்டுமென்று போராளிகளுக்கு பகிரங்க வேண்டுகோள் விடுக்கிறீர்கள்.

அவர்கள் தங்கள் கிளர்ச்சியை ஏன் நிறுத்த வேண்டும் என்பதற்குத் தாங்கள் சரியான காரணம் ஒன்றுகூடக் கூறவில்லையே ஏன்?

இதைப்பார்க்கும் போது தாங்களும் ஏகாதிபத்திய அதிகாரவர்க்கத்துடன் சேர்ந்துகொண்டு புரட்சி இயக்கத்தை ஒடுக்க விரும்புகிறீர்கள் என்றே கருதுகிறோம். தங்கள் வேண்டுகோளின் நோக்கம் அதுதான்.

தங்கள் வேண்டுகோள் மூலம் புரட்சி இயக்கத்துக்குக் குள் பிளவையும், நம்பிக்கைத்துரோகத்தையும் தூண்டி விடுகிறீர்கள். அப்படி இல்லையென்றால் நீங்கள் புரட்சி இயக்கத்தின் தலைவர்களை நேரில் சந்தித்து இதுபற்றிப் பேசியிருக்கலாம். அதுதான் உங்களுக்குச் சரியான வழிமுறையாக இருந்திருக்கும்.

போராட்டத்தை நிறுத்தச் சொல்வதற்கு முன்னால் அதற்கான சரியான காரணங்களையும் அவர்களுக்கு நீங்கள் சொல்லியிருக்க வேண்டும்.

புரட்சிக்காரர்கள் காரணகாரியம் தெரியாதவர்கள்— அவர்கள் அழிவு வேலைகளில்தான் ஆனந்தமடைகிறார்கள் என்று சாதாரணமானவர்களைப்போல நீங்களும் நினைக்க மாட்டீர்கள் என்று கருதுகிறேன்.

புரட்சிக்காரர்கள் ஒவ்வொரு அடி எடுத்து வைக்கும்போதும் தங்களைச் சுற்றியுள்ள எல்லாச் சூழ்நிலைகளையும் நன்கு ஆராய்ந்தே செயல்படுகிறார்கள். தங்கள் பொறுப்பைப் பற்றிய அறிவு அவர்களுக்கு எப்போதும் இருக்கிறது.

புரட்சிக்காரர்கள் ஆக்க வேலைகளுக்கே முதலிடம் தருகிறார்கள். இன்றைய சூழலில் அழிவு வேலைகளிலும் கவனம் செலுத்த வேண்டியுள்ளது. அவ்வளவுதான்.

புரட்சிக்காரர்களிடம் பொதுமக்கள் காட்டி வரும் அனுதாபத்தையும், உதவியையும் எந்தவிதத்திலாவது அரசாங்கம் சாகடிக்கப் பார்க்கிறது.

இந்நிலையில் தாங்கள் உணர்ச்சிகரமான வேண்டுகோள் விடுத்து அவர்களுக்கிடையே பிளவையும், நம்பிக்கைத்துரோகத்தையும் உண்டாக்குகிறீர்கள். உங்கள் செயல் புரட்சிக்கு விரோதமான செயலாகும். புரட்சிக்காரர்களை ஒடுக்குவதற்கு அரசாங்கம் செய்யும் முயற்சிக்கு உதவுவதாகும்.

ஒன்று, சிறையிலுள்ள புரட்சித் தலைவர்களைச் சந்தித்துப் பேசி முடிவு செய்யுங்கள். அல்லது வேண்டுகோள் விடுவதை நிறுத்திக் கொள்ளுங்கள் என்பதே எங்கள் வேண்டுகோள். இரண்டில் ஒரு முடிவுக்கு வாருங்கள்.

போராளிகளுக்கு நீங்கள் உதவி செய்ய முடியாவிட்டாலும் இரக்கமாவது காட்டுங்கள். அவர்களைத் தங்கள் விருப்பப்படி விட்டுவிடுங்கள். அவர்கள் தங்களைத் தாங்களே காப்பாற்றிக் கொள்வார்கள்.

எதிர்கால விடுதலைப் போரில் அவர்களது தலைமை உறுதி என்பது அவர்களுக்கு நன்றாகத் தெரியும். பொதுமக்கள் அவர்கள் பக்கம், மேலும் மேலும் சாய்ந்து வருகிறார்கள்.

புரட்சிக்காரர்களின் தலைமையின் கீழ், அவர்களது கொடியின் கீழ் — சோசலிச ஆட்சி என்ற லட்சியத்தை நோக்கி மக்கள் முன்னேறும் நாள் தொலைவில் இல்லை.

தாங்கள் உண்மையாகப் புரட்சிக்காரர்களுக்கு உதவ விரும்பினால் அவர்களோடு பேசுங்கள். பிரச்சனை முழுவதையும் அவர்களோடு விரிவாக ஆய்வு செய்யுங்கள்.

எங்களது மேற்கண்ட வேண்டுகோள் பற்றிச் சிந்தித்துத் தங்கள் கருத்தை மக்களுக்குத் தெரிவிப்பீர்கள் என்று நம்புகிறேன்.

தங்கள்,

“பலரில் ஒருவன்”

‘பலரில் ஒருவன்’ என்று கையொப்பமிட்டு இக்கடிதத்தை எழுதியவர் சுசுதேவ் ஆனால் கடிதத்தின் உள்ளடக்கம் மூன்று தோழர்களும் சேர்ந்து விவாதித்த விஷயங்களாகும்.

காந்தியாருக்கு இக்கடிதம் கிடைத்தது. ஆனால் அதைப்பற்றி அவர் வெளிக் காட்டிக்கொள்ளவே இல்லை. அக்கடிதத்தின் உண்மைகளை உலகுக்கு அறிவிக்க அவர் விரும்பவில்லை.

பக்தசிங், ராஜகுரு, சுகதேவ் ஆகிய மூவரும் தூக்கிலிடப்பட்டு, இந்திய மக்கள் அனைவரும் அந்த மாவீரர்களுக்காக ரத்தக்கண்ணீர் வடித்தனர். அந்த நேரத்தில் காலத்தின் கட்டாயத்தால் காந்தியார் சுகதேவின் கடிதத்தை தனது "யங் இந்தியா" பத்திரிகையில் வெளியிட்டார். அந்தக் கடிதத்துக்கு அதே பத்திரிகையில் பதிலும் எழுதிவெளியிட்டார். அந்தக் கடிதம் இதோ!

பலரில் ஒருவரா?

—எம்.கே.காந்தி

'பலரில் ஒருவன்' எழுதிய மேற்படி கடிதம் சுகதேவ் எழுதியது. சுகதேவ் சர்தார் பக்தசிங்கின் கூட்டாளி. அந்தக் கடிதம் அவரது மரணத்திற்குப்பிறகு எனக்குக் கிடைத்தது. காலக்குறையால் இக்கடிதத்தை முன்பே வெளியிட முடிவில்லை.

(இதைத் தொடர்ந்து சுகதேவின் கடிதம் முழுமையாய் பிரசுரிக்கப்பட்டுள்ளது.) காந்தியார் கடிதம் தொடர்ச்சி....

முதலில், கடிதம் எழுதியவர் பலரில் ஒருவரல்ல, நாடறிந்தவர். அரசியல்வாதிகள் பலரும் சுதந்திரத்திற்காக தூக்குமேடையை விரும்புவதில்லை.

அரசியல் கொலைகள் பழிக்கத்தக்கவை. இருப்பினும் இந்தக் கொடிய செயல்களைப் புரிய தூண்டுதலுக்காளானவர்களின் தேசபக்தியை மூடிமறைக்க முடியாது.

அரசியல் கொலைகளை நடத்தும் இயக்கம் வளரக்கூடாது என்று நாம் விழைய வேண்டும். விடுதலைக்காக பாரதம் நடத்தும் போராட்டம் நிச்சயம் வெற்றிபெறும். வெற்றிபெற்றால் அரசியலுக்காகக் கொலை புரியும் வழக்கம் உலகிலிருந்து நிரந்தரமாக மறைந்துவிடும். எப்படி இருந்தாலும், இந்த நம்பிக்கையோடுதான் நான் பணியாற்றுகிறேன்.

புரட்சிக்காரர்கள் தங்கள் கிளர்ச்சியைத் தள்ளிவைக்க வேண்டுமென்று நான் உணர்ச்சிவசப்பட்ட வேண்டுகோளை விடுத்துவிட்டு, அதற்கான காரணங்களைக் கூறவில்லை என்று கடிதம் எழுதியவர் குறிப்பிட்டுள்ளது சரியல்ல.

மாறாக, அவர்கள் ஏன் அவ்வாறு நிறுத்த வேண்டும் என்பதற்கு, தக்க

காரணங்களும் கூறியுள்ளேன். அவை இப்பத்திரிகையில் (யங் இந்தியா) அடிக்கடி வெளியாகியுள்ளன. எனினும் மீண்டும் அவற்றை இங்கு தருகிறேன்.

1. புரட்சி நடவடிக்கைகளால் நாம் நமது லட்சியத்தை நெருங்கவில்லை.
2. புரட்சிக்காரர்களால் நாட்டின் யுத்தச் செலவு அதிகரித்துள்ளது.
3. புரட்சிக்காரர்களால் ஆளுவோரின் அடக்குமுறை அதிகமாகியுள்ளது. அதனால் நாட்டுக்கு ஒரு நன்மையும் ஏற்படவில்லை.
4. புரட்சிக்காரர்கள் ஒரு இடத்தில் கொலை செய்தால் அந்த இடத்திலுள்ள மக்கள் அதனால் பாதிக்கப்படுகிறார்கள்.
5. புரட்சி நடவடிக்கைகள் மக்களுக்கு விழிப்பு ஏற்பட உதவவில்லை.
6. மக்களுக்கு இவர்களால் இருவகைப் பாதகங்கள் ஏற்பட்டுள்ளன. அதிகப்படியான செலவுச்சமையை மக்கள் தாங்க வேண்டியுள்ளது. அரசின் மறைமுகக் கோபத்துக்கு மக்கள் இலக்காக நேர்ந்துள்ளது.
7. பாரத பூமியும் அதன் பரம்பரையும் புரட்சிக் கொலைகளுக்கு ஏற்றவையல்ல. அரசியல் வன்முறைகளுக்கு இந்நாட்டில் ஆதரவு கிடையாது என்பதே வரலாறு கற்பிக்கும் பாடமாகும்.
8. புரட்சிக்காரர்கள் மக்களின் மனப்பான்மையைத் தங்கள் கருத்துக்கேற்ப மாற்ற வேண்டுமென்று கருதினால், நாம் சுதந்திரம் பெறுவதற்கு, முடிவு சொல்ல முடியாத நெடுங்காலம் காத்திருக்க நேரும்.
9. நாட்டு மக்கள் வன்முறை வழியை ஏற்பவர்களாக மாறிவிட்டால் அதன் விளைவு நல்லதாக இராது. பிற நாடுகளில் ஏற்பட்டதைப்போல இந்த வன்முறை, ஆரம்பித்தவர்களையே அழித்துவிடும்.
10. புரட்சிக்காரர்களுக்கு மாறுபாடான அகிம்சை வழியின் பயனையும் அவர்கள் நேரில் கண்டுவிட்டனர். புரட்சிக்காரர்கள் வன்முறைப் பிரச்சாரம் செய்தாலும், சில வன்முறைச் செயல்கள் நடந்தாலும் கூட, அகிம்சைக் கிளர்ச்சி அதன் போக்கில் தொடர்ந்து நடந்ததைப் புரட்சிக்காரர்கள் கவனித்திருப்பார்கள்.
11. புரட்சிக்காரர்கள் கிளர்ச்சியினால் அகிம்சை இயக்கத்திற்கு நன்மை கிட்டவில்லை. மாறாகத் தீமையே விளைந்துள்ளது என்பதைப் புரட்சியாளர்கள் ஒப்புக்கொள்ள வேண்டும். நாட்டில் முழுமையான அமைதி நிலவியிருந்தால் நாம் நமது லட்சியத்தை இதற்கு முன்னரே அடைந்திருப்போம்.